

NAŠA LUČ

december 2005, letnik 54, številka 10

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Družinsko srečanje v Baasemu

Baasem 2005 je privabil 100 udeležencev.

Voditelj družinskega srečanja
Božo Rustja

Otroški živčav je eno samo
veselje.

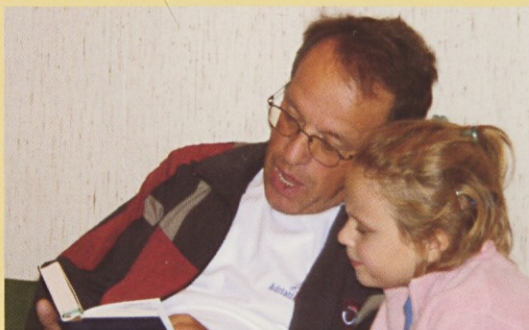
Sodelovalo je veliko mladih.

Ekipa potrebuje nekaj spodbudne pomoči.

Lepi dnevi in radodarna narava

Diakon Stanko Čeplak je navdušen pevec in organizator.

To smo pa vsi skupaj

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Cerkev ne živi iz sebe, svojo pot mora iskati v evangeliju.

Benedikt XVI

Dunaj bo ostal slovenski	2
Se bomo znali dovolj hraniti iz svojih korenin	7
Hočem postati samostojnejša	8
Zagorje pri Pilštanju	9
Reforme	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	38
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Luč miru

Druga str. ovitka: Arhiv NL:
Družinsko srečanje v Baasemu

Tretja str. ovitka: Arhiv NL:
Slovenski dan v Ingolstadt

Četrta str. ovitka: J. Pucelj: Mozaik Markovec:
Glej, dekla sem Gospodova

Na zadnjem sestanku Zveze izseljenskih duhovnikov (glej NL 9/05) smo veliko časa namenili aktualni problematiki delovanja in obstoja slovenskih misij po Evropi. Naši duhovniki sprejemajo različne zadolžitve na tamkajšnjih domačih župnijah samo zato, da slovenska misija lahko deluje še naprej. Vse bolj se tudi bliža čas, ko bodo zaradi pastoralne »racionalizacije« v različnih krajevnih cerkvah ukinjena nekatera naša središča. Tudi o tem ste lahko prebrali v prejšnji številki NL.

Zakaj vam to pišem? Zato, ker smo v adventu. To je čas cerkvenega leta, ko lahko sami v sebi premislimo, kje je moje, kje je tvoje mesto v konkretni misiji, kjer živim.

K sodelovanju in odgovornosti je poklican prav vsak član slovenske skupnosti na tujem. V praksi pa je to breme največkrat položeno zgolj na ramena duhovnikov in nekaterih posameznikov, ki so več ali manj že preobremenjeni. Vidimo jih povsod, na vseh prireditvah so tisti, ki organizirajo, povezujejo in skrbijo, da ima širša slovenska skupnost kolikor toliko urejeno versko in društveno življenje. Sveti oče Janez Pavel II. nas v cerkvenem dokumentu Kristusova ljubezen do migrantov poziva in vabi, da vsi in vsak po svojih močeh sodelujemo pri oblikovanju take skupnosti, ki bo ponosna na svoje izročilo, svoje kulturno bogastvo in svojo različnost. Obenem bo pripravljena vse to deliti z drugimi okoli sebe, predvsem s skupnostjo, ki je migrantom ponudila drugi dom. Po drugi strani pa je tudi »skupnost gostiteljica« poklicana k odprtosti za sprejem tega bogastva in različnosti.

Sveti oče nam ne govori o asimilaciji, ki po njegovih besedah vodi migrante k potlačitvi ali zanikanju njihove kulturne identitete. Vabi nas k dialogu z drugimi okoli sebe in z nami samimi. Da bi čim bolj spoznali svoje bogastvo, ki ga nosimo v sebi, da bi bili na to ponosni in bi ga znali deliti. Govori nam o bogatenju med narodi in ne o zanikanju človeka v svojem bistvu, v njegovi svobodni volji in če hočete tudi v bogopodobnosti.

In kako je z našo bogopodobnostjo?

Smo »stvarniki«, ki ustvarjamo ta svet, ki razvijamo svoje talente ali pa raje čakamo, da to namesto nas naredi kdo drug? Morda duhovnik, morda kateri drugi član skupnosti, ki je bolj prizadeven. Toda drugi nikoli ne more ustvariti našega originala, pri najboljši volji samo in zgolj kopijo. Ta pa nikoli ni original. In od tu naprej ni daleč pot, ki vodi k malodušju, neustvarjalnosti in godrnjanju.

Kristjani se v adventu z upanjem in kesanjem pripravljamo na Gospodov prihod. Adventni čas je za kristjane poseben čas, ker nas vabi, da se spomnimo na preteklost in nas spodbuja, da živimo v sedanjosti ter se pripravimo na bodočnost. Bodimo »stvarniki«. Tudi to je del naše bogopodobnosti.

Vse dobro.

Dunaj bo ostal slovenski

Mag. Anton Levstek že več kot dvajset let živi in deluje na Dunaju. Poročen in oče dveh otrok. Je direktor Korotana in upravitelj Knafljeve ustanove, dveh pomembnih ustanov za Slovence. Bolj kot direktor in upravitelj pa je Levstek duša slovenskega kulturnega dogajanja in most, preko katerega se srečujejo številni slovenski umetniki, kulturni delavci, študentje in profesorji, politiki in diplomati in še toliko drugih Slovencev iz domovine in iz celega sveta. Dunaj ostaja Dunaj tudi v obdobju združene Evrope: za Slovence pomembno kulturno stičišče. Dunaj je bil in še ostaja tudi »slovenski Dunaj«. Zagotovo tudi po zaslugah mag. Antona Levstka, ki ga želim predstaviti v pogovoru meseca.

Že dolgo se pozna in dolgo sva že dobra prijatelja, zato dovoli, da te v tem pogovoru imenujem »ti« in »Tone«. Se lahko na kratko sam predstaviš, predvsem kako so tekla pota tvoje mladosti?

Rodil sem se v Dolenji vasi pri Ribnici na Dolenjskem. Ribniška natura in iznajdljivost mi je kar pisana na kožo. Rad komuniciram z ljudmi in se klatim po svetu. Razen tega pa sem nepoboljšljiv idealist, ki potrebuje za življenje poslanstvo in ne poklica, ki bi ga opravljal za denar. Gimnazijo sem obiskoval v Želimljah, kjer sem se navdušil za salezijansko delo z mladino. Postal sem salezijanec in don Boskovi družbi ostal zvest deset let. V teh letih sem bil vodja nekaterih mladinskih skupin in posebej še vzgojitelj v dijaškem domu Mohorjeve družbe v Celovcu.

Že v času študija te je pot vodila v svet. V Sveti deželi, Izraelu si študiral teologijo in dosegel magistrerij iz bibličnih ved. Zelo pri srcu ti je ta košček

Mag. Anton Levstek, direktor Korotana

Bližnjega vzhoda, ki je še danes, tako kot v Jezusovem času, krizno žarišče.

Sveta dežela je moja druga, lahko rečem duhovna domovina. Na nek način je to domovina vsakega kristjana. Tam sem spoznal in podoživel kraje Kristusovega veselega oznanila, kar se me je prijelo na prav poseben način. To mi je dalo poseben pogled na svet in krščanstvo, ki ga ne bi imel, če teh krajev in ljudi, ki tam živijo, ne bi doživel.

Pred tremi leti si o Sveti deželi, o velikih potencialih in seveda velikih konfliktih predaval verski skupnosti iz Stuttgarta na bibličnem seminarju. Med drugim si govoril o puščavi. Zakaj te privlači?

Puščava je okoli nas in v nas. Vsak človek mora biti sam, potrebuje duhovno puščavo; želi vode, žive vode, ki ga poživi, da ponovno duhovno vzbrsti. Ker sem v štirih letih puščavo lahko dodobra spoznal, se tega še kako zavedam.

Po študiju si nekaj časa opravljal službo pastoralnega asistenta na Dunaju. Si se takrat »zaljubil« v Dunaj?

Tudi Dunaj me ni pustil hladnokrvnega. Čeprav je bil zame, ki sem prišel iz krajev, kjer so bili konflikti in dnevnem redu in veliko narodov in religij v enem mestu, je tudi Dunaj še ohranil nekaj svetovljanskosti, ki jo je imel recimo na prelomu stoletja, ko je razvil znani »Jugendstil«. Mesto je bilo preveliko za majhno Avstrijo in njeno alpsko, zaprto miselnost. Lahko bi celo rekel, da je trpelo na jodlarskem vrtu tik ob

železni zavesi. Toda v zadnjem desetletju 20. stoletja se je izredno spremenilo. Spet je postalo žarišče srednjeevropske kulture in kot tako mi izredno ustreza. Tu se srečujejo narodi, religije in kulture. To me bogati in bogati moje delo za Slovence, ki imamo tu pomembno mesto. Delo pastoralnega asistenta za Slovence sem opravljal z veseljem. Dve leti je bil dušni pastir za Slovence salezijanec Štefan Ferenčak, potem pa je prišel Toni Štekl, s katerim sem tudi delal dve leti. Delo z rojaki je zelo zanimivo. Lahko bi rekel, to je Slovenija v malem.

Naslednja tvoja postaja je bil dunajski Korotan, slovenski študentski dom in slovenski hotel, ki si ga prevzel za patrom Tomažičem. V dokaj kratkem obdobju si ga popolnoma prenovil. Zagotovo to ni bila lahka naloga.

Pater Ivan Tomažič je bil vizionar, ki je spoznal duh časa in ustanovil dom, ki je bil svoj čas za koroške Slovence vitalnega pomena. V Celovcu še ni bilo univerze, zato so se mnogi šolali na Dunaju in postali pomemben dejavnik slovenstva na Koroškem. Lastnica Mohorjeva družba iz Celovca mi je dom zaupala, ko je bil po tridesetih letih res že potreben popravila. Za to smo pridobili znanega dunajskega arhitekta, tržaškega rojaka Borisa Podrecco. Dom je na listi »Best of Vienna«, kjer se znajdejo najbolj zanimive zgradbe in ustanove, ki so kulturnega pomena. Korotan ni samo dom mnogim slovenskim študentom, ampak je tudi zbirališče dunajskih Slovencev in

opravlja odlično promocijo slovenske kulture na Dunaju.

Ponudili so ti tudi upravljanje Knafljeve ustanove. V kakšnih razmerah in pogojih si prevzel to nalogo? In seveda, za naše bralce, kaj je pravzaprav Knafljeva ustanova?

Knafljeva ustanova je volilo (štiftenga po ribniško) duhovnika Luka Knaflja, Ribničana, ki je deloval na Dunaju v 17. stoletju. Ustanova je bila ustanovljena iz njegove zapuščine leta 1676 in je štipendirala veliko število slovenskih študentov. Med njimi so bili mnogi ustvarjalci slovenske kulture in znanosti: Jernej Kopitar, France Prešeren, Friderik Baraga, Simon Jenko, Ivan Tavčar, Maksim Gaspari, Oton Župančič, France Koblar in še bi lahko naštevali.

Ker si odlično speljal obnovo Korotana, so te zaprosili tudi za obnovo Knafljeve ustanove, kar je bil zagotovo še trši oreh kot Korotan. Kako ti je uspelo?

Ustanovo sem prevzel z dolgovi in hišo v razpadajočem stanju. Takratni rektor Univerze v Ljubljani dr. Tišler mi je rekel: Prosimo, poskusite rešiti, če se kaj rešiti da. Posebej takratni prorektor dr. Jože Kušar me je bodril, naj prevzamem nič kaj hvaležno nalogo. Skupaj z Univerzo, dr. Kušarjem in dr. Korenom, ravnateljem Mohorjeve, ki sem ga po nekaj letih prigravarjanja pridobil za ta projekt, smo hišo popolnoma obnovili, v njej naselili študentski dom, stanovanja za

Otvoritev razstave zamejskih umetnikov

Korotan je vedno prostor, kjer se srečuje in razstavlja slovenska kultura.

profesorje, Slovenski znanstveni inštitut in ustanovi spet dali njeno poslanstvo.

Povrniva se k Dunaju in slovenski navzočnosti skozi stoletja. Prvi dunajski škof je bil Slovenec, prav tako se je na dunajski univerzi zvrstilo lepo število odličnih profesorjev, rektorjev univerz, pesnikov, pisateljev, vrsta imenitnih osebnosti. Vem, da to pri svojem delu zelo poudarjaš.

Včasih prisluškujem slovenskim turistom, ki pridejo na Dunaj. Ogledujejo si stolnico, pa nič o Juriju Slatkonji kot prvem dunajskem škofu in ustanovitelju dunajskih pojočih dečkov. Obiščejo starodavno knjižnico, pa nič o Kopitarju in Miklošiču ali o nešteti slovenskih knjigah od Trubarja dalje, ki počivajo na težkih policah. Kdo ve, da je bilo nekaj deset rektorjev dunajske univerze Slovencev. Kdo ve, kje je Plečnikova cerkev in njegova Zacherlova hiša, pa kip Miklošiča in Štefana, Cankarjeva in Prešernova plošča, kje so z zlatimi črkami vpisani Kopitar in Vega. In še bi lahko našteval. Poudarjam, da je Dunaj tudi slovensko mesto. Z nami je povezano skozi celotno našo zgodovino. Ni bilo samo naše glavno mesto, kjer smo se učili in ustvarjali. Temu mestu in Evropi smo dali tudi naše najboljše moze, ki so ga krasili, opisovali, prodajali suho robo in v njem zmrzovali, ko so prodajali kostanj v mrzlih zimskih mesecih.

Pred približno desetimi leti si z novinarjem Dragom Medvedom izdal knjigo Slovenski Dunaj, ki je bila prevedena tudi v nemščino in je naletela na zelo

dober odmev. Če se ne motim, pripravljate tudi ponatis.

S knjigo sem hotel doseči ravno to: korekturo v naši zgodovini. Vsem nam je premalo jasno, da je samoumevno govoriti o naši dunajski kulturi in zgodovini. V slovenskih šolah bi bilo potrebno uvesti učne izlete na Dunaj, z namenom spoznati naše korenine, ki poganjajo tudi v tem mestu.

Slovenski Dunaj si predstavil tudi v dokumentarni oddaji, ki jo je posnela slovenska televizija. Scenarij za dokumentarec je tvoje delo. Kako ste delali in ali je oddaja imela uspeh?

Najprej smo načrtovali celo serijo dokumentarnih oddaj o slovenskem Dunaju. Predvsem iz finančnih razlogov je nastala samo ena, ki pa je bila že večkrat na televizijskem programu. Upam, da nam bo kmalu uspelo napraviti še kaj.

V okviru Korotana deluje tudi slovenski kulturni center, ki ima že vrsto let obsežen in dober kulturni program. Nam lahko na kratko predstaviš, kaj vse se v okviru tega centra dogaja? Imaš pri tem dovolj podpore tudi s strani Slovenije?

Slovenski kulturni center smo ustanovili na Dunaju živeči slovenski kulturniki Detela, Podrecca, Tomažič, ki smo v času osamosvajanja želeli povezati Slovence na Dunaju in promovirati slovensko kulturo. Za povprečnega Avstrijca je bilo samoumevno, da na Dunaju živijo Jugoslovani in slovenske kulture sploh niso poznali. Slovenski kulturni center, ki deluje v

Korotanu, je v težkih časih vojne povezal Slovence in jim vlival poguma pri iskanju narodne identitete. Preko kulturnega centra in z njegovo pomočjo so Dunajčani spoznali, kdo so bili in so še danes slovenski ustvarjalci. Vsako leto imamo veliko razstav, literarnih večerov, koncertov, predstav za otroke in družabnih prireditev.

Strela udarja v vrhove, tako radi pravimo. V zadnjem času je udarjala tudi po Korotanu, Knafljevi ustanovi in po tvojem imenu. Če želiš, lahko na kratko komentiraš. Za kaj je pravzaprav šlo?

Nekaterim pač ni po volji moje delo. Drugi pa so mogoče dobili apetit sedaj, ko je vse postorjeno in ustanove rodijo dobre sadove. Začelo se je s tem, ko je Mohorjeva ponudila Sloveniji, da se udeleži pri lastništvu Korotana. S tem bi Slovenija pomagala pri odplačilu starih kreditov, ki so bili najeti za obnovo. Tako bi tudi pomagala ohranjati študentski dom, v katerem bivajo večinoma študentje iz Slovenije in seveda tudi kulturno dejavnost. Do dogovora še ni prišlo. Mislim, da je čas, da se da hiši program, ki bo opravičil njen namen tudi v sedanji združeni Evropi, kjer ima tudi Slovenija svoje mesto.

Tone, poznam te kot svetovljana, človeka širokih obzorij, spretnega komunikatorja. V mesecu oktobru si bil skupaj s slikarjem Tomažem Perkom na umetniškem bienalu na Kitajskem. Zastopala sta Slovenijo. Kako je bilo?

Nerad govorim o svoji strastni dejavnosti, ki jo malo kdo pozna. Ukvarjam se tudi s slikarstvom. S slikarjem Tomažem Perkom sva bila povabljeni, da kot slikarja krajinarja sodelujeva na mednarodnem simpoziju v umetniškem mestu Hangzhou. Mesto, ki ima šest milijonov prebivalcev, je za slikarje že stoletja pravi raj. Umetniških hiš, muzejev, templjev in galerij kar mrgoli. Občudovala sva večtisočletno kitajsko kulturo in njihovo skokovito rast tudi danes. Prav vesela sva bila, da sva nekaj prispevala tudi k promociji slovenske umetnosti.

Kakšna je tvoja vizija Slovenije v združeni Evropi? Se bomo prebili, ne formalno, saj smo v tem smislu že del Evropske zveze, ampak tudi dejansko, kulturno, gospodarsko, duhovno in moralno na raven vodilnih akterjev nove Evrope? Ali pa se bomo obdodili na životarjenje in hiranje?

To vprašanje bi zahtevalo celo knjigo razmišljanj. V Evropi smo že, mogoče Evropa še ne ve, kaj z nami. Pa tudi sami ne vemo, kje nam je mesto. Gospodarsko ni več nacionalnih ekonomij. Te so vse bolj prepletene in

so vse manj nacionalne. Koliko bodo ostala slovenska podjetja še s slovenskim značajem, je odvisno samo od vodilnih menedžerjev, ki usmerjajo strategijo podjetja. Tudi država prepušča to nalogo vse bolj v njihove roke in se umika iz gospodarstva. Skoraj že prihaja čas, ko mislimo, da je samo še socialna skrb njena naloga. Tu pa smo že pri bistvenem etičnem vprašanju nove Evrope. Reforme so nujne. Za to potrebujemo vizionarje in ne toliko politikov, ki samo upravljajo neko podjetje, ki se imenuje država. Kar nam ostaja, je naša kultura, naš jezik. Kulturno preživetje je za Slovence nujno. Samo s kulturno kvaliteto smo kos tudi velikim narodom. Iz tega izvira tudi tipična duhovna razsežnost naroda, ki ni zamenljiva z drugim. Ker sem sam večkrat dnevno v stiku z drugimi narodi, ki jih tudi cenim in občudujem, sem izostril čut za njihovo mentaliteto, njihovo duhovnost. Tako še posebej cenim našo, slovensko, ki je enkratna in bo umrla samo z nami. Ta narod je našel obilo duhovne moči, da je v nekaj letih zgradil svojo državnost, s katero danes ne ve, kaj početi. Kot da je s tem, da je v Evropi, da je v neki armadi, ki se imenuje Nato, da je v neki združbi Združenih narodov, že dosegel vse in je svojo deželico prepustil politikom, ki upravljajo, četudi velikokrat brez vizije. Da, ta narod ima vseeno umetnike, ki jih berem, ki jih gledam in poslušam, samo zato, ker so del tega naroda in se ne bi rodili drugje.

Več kot dvajset let si svoje ustvarjalne energije vlagal v rast slovenstva na Dunaju. Kako vidiš prihodnost slovenske skupnosti na Dunaju in drugod po Evropi?

Lojze Peterle in koroški rojak Karel Smolle ob obisku Knafljeve ustanove.

Korotan je na listi "Best of Vienna", kjer se znajdejo najbolj zanimive zgradbe in ustanove kulturnega pomena

Slovenstvo v novi Evropi je seveda drugačno. Te občine, ki večinoma tudi usihajo ali se starajo, niso več zamejske, zdomske, izseljenske ali begunske. So le skupnosti nekega naroda v družbi mnogih, ki so prav tako na poti kot mi. Gibanja bo vse več, zato pa tudi potrebe po spletnih točkah, kjer se bo narod razpoznaval in srečeval. Te bo potrebno vedno ohranjati. Nekatere bodo zaradi strateških koordinat našega naroda vedno potrebne, druge bodo verjetno usahnile, kot usihajo rudniki in nekdanj mogočna mesta. Dunaj bo ostal slovenski. Ne samo zato, ker so tam naši spomeniki, naše knjige in naše hiše. Tam je del naše duše. Mogoče jo bomo znali ohraniti. Le kdo si jo želi izgubiti?

Čisto za konec pa še tole: živimo v težkih in prelomnih časih tudi za Cerkev in za krščanstvo. Tvoja formula za duhovno preživetje globaliziranega človeka in kristjana v Evropi, kakšna je?

Kristjan v času globalizacije ni več razpoznaven. To pa je bistvo njegovega krščanstva, da je priča. Prvi krist-

jani so bili priče, mučenci za idejo vesele blagovesti, ki je spremenila svet. Kaj bomo kristjani danes sprememili, če pa se čutimo sami umirajoča skupnost. Ne upamo si povedati, da je potrebno več ljubezni in usmiljenja. Sedimo za zapečkom zgodovine, ki teče mimo nas. Na površje prihajajo novi narodi, nove kulture, pa tudi nove religije, ki so pripravljene tudi na žrtve posameznika v imenu neke ideje. Ali je v nas še ta žar ali smo samo upravljavci grobišč? Pravijo, da je danes država prevzela vse funkcije, ki jih je nekdanj opravljal Cerkev. Ali je prevzela tudi dolžnost oznanjati, da je prva in edina prava zapoved ljubezen? Ne vem. Kristus bi si tega prav gotovo želel. Saj je lepo, da pometamo cerkve in pospravljamo mrtve. A ne pozabimo, kaj nas je učil. Ljubezni in še enkrat ljubezni! Te pa danes manjka prav tako kot pred dva tisoč leti.

Hvala za pogovor in še veliko moči in ustvarjalnosti pri tvojem delu in poslanstvu.

Pogovarjal se je Zvone Štrubelj

Po poteh kulturne in naravne dediščine, Mohorjev namizni koledar 2006, izbor misli, besedilo in fotografije: Alenka Veber, Društvo Mohorjeva družba in Celjska Mohorjeva družba, d.o.o., Celje, 2005.

Format: 195 x 140 mm (spiralna vezava), 112 strani, 179 barvnih fotografij, 1.300 SIT

Fotografinja in popotnica, tudi sodelavka Naše luči Alenka Veber je v Mohorjev namizni koledar za leto 2006 povezala 53 slovenskih pohodnih poti, ki peljejo po slovenski pokrajini, k njenim ljudem, velikim ustvarjalcem in njihovi dediščini. Koledar za leto 2006 se uvršča med izjemno lepe, sporočilne in koristne izdaje, kakršnih ob izteku leta ne zavržemo. Zato vam ga tudi priporočamo.

Se bomo znali dovolj hraniti iz svojih korenin?

Sklepno razmišljanje o prvih pisnih dokumentih slovenstva

Prvi zapisi osnovnih krščanskih molitev, kot so: krščanska veroizpoved (vera), očenaš, Češčena si Marija (Zdrava Marija), velikonočna pesem in Češčena bodi (Pozdravljena kraljica) odražajo jezikovno barvitost pokrajin, v katerih so takrat živeli Slovenci: od koroško-gorenjskega narečja v Rateškem ali Celovškem rokopisu do dolenjskega narečja v Stiškem rokopisu in goriško-beneškega v Čedadskem in Starogorskem rokopisu. Kot sem poudaril pri predstavitvi posameznih dokumentov, ni šlo za enostavne prepise teh molitev iz nekega izvornika: v vsaki slovenski pokrajini so avtorji teh dokumentov v prevode (iz latinščine) vnesli ljudski jezik, lahko rečemo tudi ljudsko dušo. Zato zazveni velikonočna pesem v Stiškem rokopisu kot zmagoslavna pesem slovenskega človeka. Češčena si Marija Rateškega ali Celovškega rokopisa zazveni ostro, gorenjsko in koroško priostreno, medtem ko Češčena si Marija Starogorskega rokopisa odzvanja mehko primorskega, iz morja se dvigajočega gričevja, in končno se Češčena bodi (Pozdravljena kraljica) Stiškega rokopisa pozibava na gričih in dolinah melodičnega dolenjskega narečja. V tem smislu smo Slovenci že od začetkov ustvarjalno in tudi k pesništvu nagnjeno ljudstvo. Da smo svojo ljudsko dušo prelili prav v osnovne krščanske molitve na tako spontan in blag način, dokazuje, da smo krščanstvo hitro vzljubili in da iz njega že dolgo rastemo.

Pri Mariji na Gori je nastal zadnji pisni slovenski dokument v srednjem veku, ki smo ga predstavili. Pomenljivo in simbolično je staro slovensko poimenovanje Stare gore pri Čedadu (Castelmonte). Pri Mariji na Gori (naj bo to danes Sveta gora pri Gorici, Ptujška gora, Svete Višarje in še toliko Marijinih svetišč na gorah) se je ogrelo in se še greje srce slovenske vernosti. Prvi pisni dokumenti v slovenščini nam tako nakazujejo, da sodi marijanska pobožnost v samo genezo slovenske vernosti. Kadar skupina slovenskih vernikov v tujini zapoje Marijino pesem, se pripadniki

drugih narodov in ras ustavijo in prisluhnejo. Le kaj slišijo? Slišijo peti slovensko dušo.

Drugi ukradli "našo skrivnost", tisto, ki je še sami dovolj ne poznamo!

Francoski pisatelj in zgodovinar Jean Bodin je skrivnost karantanskih knezov, njihovo demokratično izvolitev kot zanimiv in posebne pozornosti vreden običaj opisal v svojem delu "Šest knjig republike" (Six livres de la Republique). Delo je izšlo v Parizu leta 1576 in je do danes doživelo več kot dvajset izdaj. Tretji ameriški predsednik Thomas Jefferson, ki je bil na čelu ZDA od 1801 do 1809, je od njega izvedel za našo karantansko demokratično tradicijo in jo kot tako vnesel v ameriško ustavo.

Imamo zelo šibko zgodovinsko zavest. Pripovedi o Karantaniji in o karantanskih knezih so stvar kratkega poglavja naše zgodovine. Kot da nas ne zadevajo! In kot da so pravljice. Pametni ljudje, kot to dokazuje ameriški predsednik Jefferson, so ta podatek unovčili v razvoj ameriške demokratične družbe. Mi pa? Se raje učimo od drugih. Raje občudujemo druge kot pa sami sebe. To je bilo občutiti tudi pred enim letom in pol, ob vstopu Slovenije v EZ. Vladal je občutek, kot da bi nam kaj darovali.

Ni šlo za enostavne prepise teh molitev iz nekega izvornika: v vsaki slovenski pokrajini so avtorji teh dokumentov v prevode vnesli ljudski jezik, lahko rečemo tudi ljudsko dušo.

Ne, Evropa nam ni ničesar darovala, pa tudi naprej nam ne bo! Dala nam je tisto, kar je bilo vedno naše: prostor, kjer smo se kot narod razvijali, se bogatili, kamor smo tudi prispevali svoj dragoceni delež. Krščanstvo, ne politika, nam je dalo bivanjski prostor v hiši evropskih narodov.

V Freisingu pri Münchnu hranijo Brižinske sponenike, v Celovcu Rateški ali Celovski rokopis, v Ljubljani Stiški rokopis, v Čedadu Černjejski ali Čedadski in Starogorski rokopis, na Dunaju prvo slovensko tiskano knjigo, Trubarjev Katekizem in Abecednik, v Apostolski biblioteki v Vatikanu Trubarjevo Cerkovno ordnino. Tako kot so razsejani ti dokumenti, tako smo, na široko in vsepovsod, delali in ustvarjali Slovenci v prvi Evropi in v obdobju srednjega veka; tako bomo, sem prepričan, delali in ustvarjali tudi v današnji in jutrišnji Evropi. Če se bomo le dovolj hranili iz svojih korenin!

Zvone Štrubelj

Hočem postati samostojnejša

Drugo leto sem že v mestu na študiju stran od svojih domačih. Tu sem našla nove prijatelje. Tako se mi je ob koncu tedna vedno težko odločiti, kje naj preživim vikend: pri starših ali s prijatelji. Zdi se mi, da je že čas, da postanem samostojnejša, to pa bom tudi s tem, da ne bom vsak konec tedna doma, čeprav imam starše rada ... Tudi naš župnik ni preveč navdušen nad tem, da me je »pobralo mesto« in da nisem več redna pri mladinskem verouku.

Martina

Odhajanje od doma nikoli ni preprosto.

Kaj postavljam na tehtnico? Ljubezen do staršev in prijetno preživete ure s prijatelji, študij ali potrebe domače župnije?

Odgovor ne more biti dokončen niti vselej enak. Dejansko je to zate obdobje učenja samostojnosti, ko začneš postavljati temelje svojemu življenju. In to je čas, ki ti pomaga odkrivati, kaj je tisto, kar pričakuješ ali želiš od sebe in od drugih.

Vedno bolj boš spoznavala vrednost staršev: kaj si od njih prejela prek njihove vzgoje, ljubezni, navzočnosti. Toda obenem jih boš vedno manj potrebovala po intelektualni in predvsem po vzgojni in čustveni plati. Njihova vloga ni več enaka, četudi ostanejo za nas pomembni. Več nam posreduje življenje samo, prek prijateljev, študija, raznovrstnih izkušenj. Za oboje je to ločevanje težko, pomembno za tvojo rast. Kar ne pomeni, da jim rečeš: Hvala, ne potrebujem vas več. Ne, tvoja ljubezen do njih ostaja drugačne narave, svobodnejša, da, celo lepša, ker ni več zgolj dejanje navezanosti ali naravne povezanosti, temveč korak hvaležnosti, spoznanja, zahvale.

Ne morem ti dati recepta, kako pogosto se vračaj domov. Daj vedno na prvo mesto ljubezen. Če ti to pomaga, si določi vnaprej ritem vračanja, na primer: na štirinajst dni grem k staršem ... Ali presodi vsakokrat posebej. Vedno bolj pa se učimo, da prava ljubezen zahteva ločitev - za večje veselje ob svojem času.

Tudi ko omenjaš domačega župnika, je prvo vprašanje, ki si ga moraš zastaviti: kje čutim, da lahko duhovno in človeško napredujem, kaj me gradi kot osebnost. Lahko da je to, da sodeluješ na domači župniji in se učiš zvestobe s tem, da redno prihajaš k verouku. Morda pa čutiš, da več črpaš kje drugje in boš

lahko čez nekaj let mnogo bogateje vračala v domači župniji. V tem primeru je dobro, da župniku to poveš. Tudi če ni preprosto ali se bojiš, da ne bo razumel. Vsakokrat, ko smo v ljubezni drug do drugega iskreni, nam to pomaga naprej.

In poleg tega nas to napolni še z veseljem.

Toda zastavljaj vprašanje tudi Gospodu: kaj želiš od mene, kje me želiš, kje lahko bolje odgovorim na tvojo ljubezen? Lahko si prepričana, da je On prvi, ki te je želel in ki hoče, da bi tvoje življenje postalo rodovitno. Zato mu lahko zaupaš in prosiš, da te On sam vodi.

Petra

Zagorje pri Pilštanju

Informacije: Župnijska cerkev Marije Pomočnice. Župnijski urad Zagorje, 3261 Lesično. Glavni romarski shodi: 7. velikonočna nedelja, nedelja pred sv. Lovrencem (10. avgust), Marijini prazniki

Ne moremo se načuditi lepoti Kozjanskega, razgibanosti pokrajine, predvsem pa njeni mehkobi, ki nas spremlja, ko se odpravimo v ta konec Slovenije. Bog je res obilno natrosil lepoto po teh krajih, ljudje pa so to znali ceniti in se mu zahvaliti. Sad njihove hvaležnosti in pobožnosti so številne cerkve, posejane po holmih. Ponosno dvigajo kvišku svoje mogočne zvonike in se spogledujejo s hriba na hrib. Sredi vseh pa kraljuje Marija Pomočnica kristjanov v Zagorju.

Legenda o nastanku te cerkve je povezana z bližnjim gradom v Pilštanju, kjer naj bi se bila rodila sv. Ema, v 17. stoletju pa so na pilštanjski graščini živeli grofje Attemsi. Tri leta se je Marija prikazovala grofu Attemsu in mu naročala, naj ji v Zagorju sezida veliko cerkev. Grofu njegova skopost sprva tega ni dovoljevala, potem si je premislil. V deželo so namreč prišli Turki in grof je moral v njihove ječe. Ko je bil čudežno rešen - kar naenkrat so mu padle verige z nog - se je zaobljubil, da bo pozidal cerkev, ki si jo je Marija tako želela. Sezidana je leta 1661 in grof pri tem nikakor ni skoparil.

Že prej je tu stala tesna kapela, iz katere je Marijin milostni kip iz 13. stoletja. Zanimiv je po tem, da drži Jezušček v roki velik višnjevi grozd. Ti kraji so bili nekaj posajeni z vinogradi.

Marija pa ni naklonila milosti le grofu, saj je kmalu postala znana daleč naokoli po tem, da rada usliši v vsakršni stiski in nadlogi. K njej so začeli romati z vseh strani in čudeži so se kar vrstili. Lepo vrsto teh čudežev je umetnik upodobil na čudovitih freskah v notranjosti cerkve. Čudovita hvalnica Mariji so, ljudem pa spodbuda, naj se le zatekajo k njej po pomoč in naj jo častijo. Pristrčna in ljubezniva je slika, kako je bil otrok rešen iz ognja. Mati nemočna in vsa obupana gleda pogorišče in dviga roke k zagorski Mariji, naj ji reši otroka, ki je ostal v goreči hiši. Otrok se je res rešil, saj se je zaprl v veliko peč, ki je po požaru ostala cela in je lahko nepoškodovan prišel iz nje.

Drugje zopet vidimo deklico, ki so jo že nesli k pogrebu, pa je na priprošnjo Marije oživila. Pretresljiv je tudi prizor s kugo, ki je pogosto razsajala po naši deželi. Marija je zaustavila kugo na Pregradu in Kostelu na Hrvaškem; izgnala je tudi satana iz obsedenca. Še vrsta drugih spominskih plošč, kita las, srebrne oči in druge votivne slike pričajo, da tu Marija deli milosti z obema rokama.

Zagorje je še danes ohranilo svoj sloves romarskega kraja. Dvoje glavnih romanj se zvrsti na leto. Najprej je na sedmo velikonočno nedeljo »štajersko« ali »zagorsko romanje«, ki ga dobro poznajo v vsej ožji in širši okolici tja do hrvaškega Zagorja, od koder še vedno pride veliko romarjev. Drugo znano romanje pa je na nedeljo pred sv. Lovrencem, »leskovško romanje«, saj je ta »leskovška nedelja« že več kot tristo let »rezervirana« za romarje s Kranjske. Farani Leskovca pri Krškem so se namreč zaradi pogostnih nesreč in uničene letine zaobljubili zagorski Mariji in to obljubo po tristo letih še vedno držijo!

Romarji so prihajali peš iz vseh strani. Že v soboto popoldne so se vrstile procesije od Senovega navzgor. Noč so prečuli v molitvi, petju, pa tudi v hoji po kolenih okrog Marijinega oltarja, saj nisi bil pravi romar, če nisi padel pred Marijo na kolena.

Reforme

Slovenija se spreminja materialno in duhovno. V letu, ki se izteka, so se med drugim pripravljale reforme za gospodarsko rast in socialno varnost. Priprave na prihodnost so se tako začele.

Nova vlada je pripravila vrsto reform za dvig kakovosti in moči gospodarstva, da bi moglo zdržati konkurenco, ki je na svetovnem trgu iz dneva v dan hujša. Reformo pozdravljajo vsi, ki bi radi, da se Slovenija razvija naprej in da tudi potomcem zajamčimo kos kruha. V sleherni reformi pride do novih razdelitev tudi gospodarske moči, zato ji nekateri nasprotujejo. Opozicija, ki je do lani vladala, je proti njim najprej iz strankarskih razlogov. Če namreč vladi uspe dobro zastaviti reforme in jih tudi uspešno uresničevati, bo še dolgo ostala, kjer je. Neuspeh vlade pa je njen uspeh, zato reformam nasprotuje, ne glede na to, da je zdaj zadnji čas, da se jih lotimo brez velikih socialnih posledic. Dobršen del opozicije je proti reformam tudi zato, ker bo izgubil številne gmotne privilegije in pozicije, ki si jih je prigrabil, ko je bil na oblasti. Slovenija je zaradi tega spet razdeljena: reforme podpirajo tisti, ki nikoli niso bili privilegirani, proti pa so tisti, ki so nam dolgo, predolgo vladali in so dobro poskrbeli zase in za svoje.

Vlada se zaveda, da je potrebno široko soglasje, če naj neizogibne reforme uspejo, zato obljublja previdno in postopno izvajanje reform, da se položaj gmotno šibke populacije ne bi poslabšal. Zaradi tega pa je deležna kritik ekonomistov, ki zagovarjajo tržni liberalizem in imajo socialo za zapravljanje denarja. Kdor ni sposoben zdržati in obstati v tržnem tekmovanju, pravijo, je pač sam kriv za svoj slab položaj in revščino. Vlada je tako med kladivom in nakovalom prvih, ki hočejo vse po starem, in drugih, ki hočejo reforme hitro in za vsako ceno, tudi za ceno poslabšanja socialne varnosti najbolj ogroženih. Čeprav vlada noče slediti tem skrajnim tržnim liberalcem in je njihovega glasnika M. Mrkaića odpustila iz Reformne komisije, pa sindikati vendarle pripravljajo splošno stavko proti reformam. Tako se obeta vroč konec leta, v katerem je v igri nadaljnja uspešnost ali neuspešnost naše

države. Za sedaj je gotovo le to, da reforma ne bo dala zelenih sadov, če bo treba preveč popuščati tistim, ki hočejo ohraniti vse po starem.

Ob koncu leta 2005 se tako v Sloveniji pripravlja prihodnost. Ko gledamo naprej, pač ne more-

mo drugega, kakor da upamo, da bo vse najboljše. Pogled na sedanost, v kateri je toliko nasprotujočih si pogledov in hotenj, pušča človeka rahlo skeptičnega. Če na hitro preletimo preteklost ali naroda ali našo lastno, pa vliva več zaupanja, saj je bilo doslej kljub sencam toliko lepih, sončnih dni in dogodkov. In predvsem tu smo in sleherni osebno in skupaj kot samostojen narod. Pogled iz sedanosti nazaj ali naprej nam tako pomaga relativizirati, kar se danes zdi hudo, brezizhodno ali nemogoče. Resnično, ne reformira se samo gospodarstvo, marveč tudi duh, miselnost, ki postaja bolj sproščena in blagohotna. To pa je zagotovilo prihodnosti.

Tudi sam se danes oziram nazaj in naprej. Leta 1998 sem začel pisati v Našo luč te komentarje. Poskušal sem iz meseca v mesec predstaviti politično in družbeno ozračje doma z drugega zornega kota kakor takrat vladni mediji in pod tistimi vidiki, ki bi utegnili zanimati našo Slovenijo, razsejano po Evropi. Sam sem bil namreč njen član deset let najprej kot študent, potem pa kot predavatelj v Parizu in tako izkusil izseljenstvo na lastni koži. Od tedaj je minilo skoraj 20 let in razmere so se krepko spremenile tudi med izseljenci. To opažam, ko sem kdaj pa kdaj med njimi. Zato sem se odločil, da s tem komentarjem končam svoje pisanje v Naši luči. Vsem, ki ste me ta leta brali, se zahvaljujem, prav tako tistim, ki ste kdaj izrekli ali zapisali kakšno pohvalo. Kritik ni bilo, razen ene, in to letos. Tudi gospodu, ki se je hudoval name, ker sem kritiziral komunizem, se zahvaljujem za trud.

Vsem želim svet advent, vesel božič, v novem letu pa ljubezni in upanja, zdravja in poguma. Naj vam Naša luč še naprej sveti in prinaša košček »stare« domovine v vaše domove tudi v letu 2006.

Drago K. Ocvirk

REKLI SO ...

Franc Pukšič na radiu Trst A

Državni sekretar v uradu za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu Pukšič je povedal, da je sam pred meseci odstopil s položaja predvsem zato, da bi dosegel večjo povezanost med uradom in politikom. Po njegovih besedah namreč "med uradom in vlado ni prave povezave". Poudaril je še, da ne gre za nikakršno osebno zamero, ampak za dejstvo, da tega urada ne bi smel voditi državni sekretar, ki ni član vlade, ampak minister brez listnice kot sestavni član vlade.

Sicer pa je Pukšič povedal, da so že k pripravi besedila predloga zakona povabili vse Slovence po svetu in v zamejstvu.

Zakon po besedah Pukšiča "končno le ureja in določa pristojnosti določenih državnih organov", prinaša pa tudi pravno podlago za financiranje delovanja Slovencev v svetu in zamejstvu. Pukšič je povedal, da je sam predlagal nekatere vsebine v zakonski predlog, med njimi tudi, da bi nekatere ustanove Slovencev v svetu in zamejstvu dobivale stalno finančno podporo. Zakon pa bi moral po njegovem mnenju tudi določiti način in pravno podlago za repatriacijo Slovencev v RS.

Pukšič je še dejal, da so bili pripravljavci zakonskega osnutka nejevoljni, ko so videli, da so v vladnih službah črtali 15. člen zakonskega osnutka. Ta je določal, da bi moral urad za Slovence po svetu in v zamejstvu voditi minister brez listnice. Javno so izrazili tudi nejevoljo nad črtanjem davčnih olajšav za vsa tista slovenska podjetja, ki bi pomagala slovenskim podjetjem v zamejstvu in po svetu pri gospodarski rasti.

Pukšič je ponovno izrazil prepričanje, da "imajo Slovenci, ki živijo zunaj slovenskih meja, pravico imeti

Slovenci, ki živijo zunaj meja Slovenije, bi morali imeti svojega predstavnika v državnem zboru RS.

*Damijan Terpin,
deželni tajnik stranke Slovenska skupnost*

Slovenska politika ne gre v smeri partnerskega odnosa s sogovorniki, ki živijo zunaj njenih meja.

*Marjan Pipp,
tajnik Narodnega sveta koroških Slovencev*

zastopnika v izvršni veji oblasti", česar pa sedanji osnutek omenjenega zakona ne predvideva. To je po mnenju Pukšiča slabo. Ob tem je še izrazil upanje, da bi spomladi prihodnje leto, ko bo po njegovem mnenju predlog zakona prišel v DZ, le dosegli neke boljše rezultate in bi se besedilo zakona izboljšalo.

ZAPISALI SO ...

Jana Taškar v Delu

Lažja pot do podpore kandidatom

Slovenci po svetu, zlasti v oddaljenih državah, bodo na parlamentarnih volitvah po predlagani noveli zakona o volitvah v državni zbor lahko prejeli uradno prazno glasovnico. Ta bo sicer vsebovala podatke o volilni enoti, o načinu glasovanja, namesto list kandidatov pa dva prazna prostora, v katera bo volivec sam vpisal ime liste, za katero glasuje, v drugi prostor pa ime kandidata, ki mu bo dodelil preferenčni glas. Uradno prazno glasovnico bo mogoče v tujino poslati, še preden bodo končani postopki od kandidiranja prek preverjanja zakonitosti vložnih list, določitve vrstnega reda list na glasovnici in tiskanja glasovnic.

Za Slovence po svetu bo preprostejše tudi potrjevanje volilnih kart (dokument, ki mora biti priložen glasovnici v primerih glasovanja po pošti). Način potrjevanja bo določila Volilna komisija Republike Slovenije (tako naj bi se republiška volilna komisija imenovala po novem); volilno karto bi bilo tako mogoče potrditi tudi s pričami, na gospodarskem predstavnštvu, v slovenskih organizacijah in društvih itd. in ne več le na diplomatsko-konzularnih predstavništvih oziroma organih države, v kateri posameznik živi.

Po predlagani noveli bo nasploh olajšano dajanje podpor kandidaturam in tudi glasovanje. Dajanje podpor listam, na katerih bo po novem zapovedana vsaj 30-odstotna zastopanost žensk oziroma 20-odstotna na prihodnjih parlamentarnih volitvah, ne bo več vezano na stalno prebivališče. Volivec, ki zaradi takih ali drugačnih utemeljenih okoliščin (bolezen, prestajanje kazni) ne bo mogel osebno dati podpore strankarski ali nestranskarški listi, bo to lahko storil tudi v bolnišnici ali v zaporu, če bosta obrazec potrdila dva druga volivca z imenom, rojstnim datumom, stalnim prebivališčem in številko osebnega dokumenta. O tako potrjenih obrazcih bodo pristojni organi vodili posebno evidenco, pravico vpogleda vanjo pa bosta imela samo pristojna volilna komisija in sodišče.

Volivcem, ki ne živijo v kraju, kjer imajo stalno prebivališče (recimo študenti), se po predlaganih novostih ne bo treba peljati (za primer) iz Ljubljane na Ptuj, če bodo želeli voliti, ampak bodo to lahko storili po pošti. Bo pa tudi zanje veljalo pravilo, da bodo morali glasovnici priložiti potrjeno volilno karto.

Vse kaže, da bo vsak volilni okraj imel vsaj po eno volišče, dostopno tudi invalidom. V skladu z odločbo ustavnega sodišča naj bi bila volilna pravica omejena samo osebam, ki so tako duševno prizadete, da niso sposobne oblikovati svoje volje in ne razumeti pomena in namena volitev. Pa še v teh primerih bo moralo o odvzemu volilne pravice odločiti sodišče.

Novost bo tudi, da liste kandidatov ne bodo več objavljene v dnevnikih časopisih, ampak natisnjene v posebni brošuri, ki jo bodo dobila vsa gospodinjstva.

NA KRATKO ...

Državni zbor je sprejel zakon, ki s 1. marcem 2006 uvaja dvojno označevanje cen, v tolarjih in evrih. Zakon o dvojnem označevanju cen v tolarjih in evrih (za 50, proti 4) predvideva obveznost dvojnega informativnega označevanja cen s 1. marcem 2006, namenjenega predvsem informiranju potrošnikov pred uvedbo evra, njihovega postopnega prilagajanja in priprave na vrednotenje cen blaga in storitev v evrih.

Državni zbor je sprejel novelo zakona o policiji, ki policistom omogoča duhovno oskrbo, ter novelo zakona o notariatu, s katero bo povečana dostopnost do notarskega poklica. Novela zakona o policiji pa med drugim predvideva religiozno oskrbo 7618 aktivnih

(Essen) Letošnje romanje v Kevelaer je lepo uspelo.

(Anglija) Toliko nas je bilo še pred nekaj leti na misijonskem dnevu v Bedfordu.

policistov. Policija naj bi tako zaposlila enega kurata, ki bi imel status policijskega svetnika oz. podsekretarja.

Pravosodni minister Lovro Šturm se je s predstavniki judovske skupnosti pogovarjal o vračanju zaplenjene-ga premoženja na Slovenskem. Predstavniku Svetovne organizacije za restitucijo judovskega premoženja Danielu Mariaschinomu je dejal, da Slovenija za vsa dejanja, ki so bila storjena Judom, ne more odgovarjati, ker je tedanja oblast premoženje odvzemala vsem po vrsti.

Kot je zatrdil predsednik judovske skupnosti v Sloveniji Andrej Kožar Beck, to vprašanje ni rešeno le še v Srbiji, Bosni in Hercegovini ter Sloveniji. Dodal je, da judovska skupnost za odvzeto premoženje zahteva le simbolno odškodnino, 15 milijonov evrov, medtem ko celotno premoženje ocenjujejo na pol milijarde dolarjev.

Potem ko se bodo predstavniki Judov z ministrom ponovno srečali v prvi polovici prihodnjega leta, judovska skupnost v Sloveniji pričakuje, naj bi to vprašanje po 60 letih tudi dokončno rešili. Pred drugo svetovno vojno in po njej je v Sloveniji živelo okrog 2.000 Judov, zdaj jih je še približno 500.

Preboj Slovenije na višjo razvojno raven naj bi bil mogoč po letu 2007, ko se bodo pokazali prvi rezultati napovedanih reform vlade. Urad za makroekonomske analize in razvoj (Umar) v jesenskem poročilu ocenjuje, da bi obdobju pospešene gospodarske rasti, ki naj bi se končalo leta 2010, sledilo obdobje relativne umiritve rasti na ravni pet odstotkov. Slovenija naj bi

Komorni moški zbor Celje in del ljubljanske filharmonije med nastopom v jezuitski cerkvi na Dunaju.

do leta 2013 dosegla 70-odstotno stopnjo zaposlenosti, brezposelnost pa bi se približala trem odstotkom. Plače naj bi se postopno približevale ravni primerljivih gospodarstev, pri čemer naj bi realne bruto plače naraščale hitreje v zasebnem kot v javnem sektorju.

Evropska komisija je nove članice, ki želijo uvesti evro leta 2007, pozvala, naj pospešijo praktične priprave na uvedbo skupne valute.

V drugem poročilu o pripravah na evro komisija ugotavlja, da je Slovenija kot najbolj pripravljena članica že sprejela nacionalni program za uvedbo evra in komunikacijsko strategijo ter da praktične priprave dobro napredujejo. Zdaj mora okrepiti še nekatere vidike, kot so načrti za oskrbo bank in trgovcev z evrogotovino, porabnikov z evrozavoječki ter več pozornosti nameniti umiku starega denarja iz obtoka.

Vlada RS je sprejela okvir gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje in gospodarsko rast v Sloveniji. Okvir reform zajema kar 70 ukrepov, ki jih je predlagal odbor za reforme in jih je vlada v oktobru predstavila različnim skupinam. Te se z njimi večinoma strinjajo. Ključni sporni točki sta uvedba enotne davčne stopnje in spremembe na področju socialnih transferjev. V združenju delodajalcev ter v gospodarski in obrtni zbornici menijo, da so reforme nujne, saj v veliki meri vključujejo zahteve gospodarstva v zadnjih desetih letih in zato pričakujejo, da se bodo čim prej začele izvajati. Predsedniki štirih največjih sindikalnih central v državi so pripravljene na dialog, ker pa se vlada ni odpovedala ukrepom, ki jim v

(Mannheim) Jaslice so bolj zanimive od daril.

sindikatih nasprotujejo, bodo nadaljevali s pripravami na za 26. november napovedano stavko.

Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci je 25. oktobra v sporočilu za javnost predstavila stališča do predlaganih ekonomskih in socialnih reform. Komisija soglaša s tem, da je potrebno povečati uspešnost gospodarstva. Obenem poudarja, da gospodarska uspešnost ni sama sebi namen. Njen namen je socialna država, ki vsakemu omogoča, da lahko razvije svoje sposobnosti ter lahko poskrbi zase in za svoje najbližje. Gospodarska uspešnost, ki naj bi bila posledica predlaganih reform, tudi ne sme koristiti samo enemu delu prebivalstva.

V komisiji Pravičnost in mir od vlade pričakujejo, da bremena reforme porazdeli s pravim čutom za pravičnost in solidarnost z najšibkejšimi ter da reformna prizadevanja ne bodo šla na škodo varovanja in zaščite družine ter vzgoje za duhovne in splošne moralne vrednote.

(Dunaj) Na gradu Riegersburg po dobrem kosilu

Še pred štirimi leti se je Gorenjska po razširjenosti rabe drog med mladostniki uvrščala med najmanj obremenjene regije v Sloveniji. Po podatkih zadnje raziskave pa Gorenjska po razširjenosti rabe vseh drog z izjemo pomirjeval presega slovensko povprečje in povprečje 35 evropskih držav.

Ministrstvo za obrambo je pripravilo predlog vlaganj v letališče Cerklje ob Krki, po katerem naj bi bilo letališče do leta 2010 primerno urejeno tudi za pristajanje prestreznikov in bombnikov zveze Nato. Z nadgradnjo zdajšnjega šolskega letališča naj bi zadovoljili potrebe Slovenske vojske, skupne potrebe zaveznitva in slovenskega gospodarstva, so prepričani na ministrstvu za obrambo.

V skladu z zakonom o varnosti cestnega prometa v Sloveniji na semaforju ne morete več opaziti zelene utripajoče luči. Z njeno odpravo je rumena luč dobila prvotni pomen, in sicer da je potrebno ustaviti oziroma prevoziti križišče zgolj v primeru, ko ustavitev ne bi bila varna. Rumena luč namreč pomeni prepovedano vožnjo.

Srbski patriarh Pavle je posvetil pravoslavno cerkev sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, obredu pa so poleg patriarha Pavla prisostvovali še zagrebško-ljubljanski metropolit Jovan, vsi pravoslavni duhovniki v Sloveniji ter številni gostje. Za to slovesnost so iz Vatikana prinesli relikvije sv. Atanazija Velikega, kar je "velik dogodek za ves krščanski svet", druge relikvije pa so prišle iz Beograda. Želja predstavnikov srbske pravoslavne cerkve v Sloveniji je bila, da bi v cerkev ob njeni posvetitvi namestili relikvije svetnika iz prve-

(Pariz) Pozdrav pred eharistijo

(Oberhausen) Kirche International z vedno cenjenimi slovenskimi dobrotami

ga tisočletja, saj so svetniki do leta 1054, ko je prišlo do razhoda med katoliško in pravoslavno Cerkvijo, skupni. Prošnji so v Vatikanu ugodili. Relikvije sv. Atanazija Velikega je v Slovenijo prinesel kardinal Špidlik.

Najmanj trije oboroženi moški so 31. oktobra okoli 23. ure oropali sefe banke SKB na Slovenski cesti v Ljubljani. Roparji so onesposobili varnostnika in nato na silo odprli več kot 400 sefov, po približno sedmih urah dela pa pobegnili v neznanu z dvema voziloma. Obe so policisti v nekaj urah po ropu našli na območju Ljubljane. Koliko denarja, zlatnine in drugih dragocenosti, ki jih občani shranjujejo v sefih, je roparjem uspelo odnesti, zaenkrat še ni znano. Kot ugibajo nekateri, naj bi šlo za največji rop v zgodovini Slovenije.

BBC World Service bo po več kot 64 letih uspešnega delovanja ukinil slovensko uredništvo BBC v Londonu. Za to se je vodstvo BBC World Servicea odločilo po sprejetju dolgoročne strategije, v okviru katere bo BBC začel oddajati televizijski program v arabščini za Bližnji vzhod ter povečal vlaganja v nove medije. Slovenski studio BBC, iz katerega so se Slovenci prvič oglasili v eter 22. aprila 1941, bo prenehal oddajati najkasneje konec marca 2006.

V Sloveniji se po napovedih Banke Slovenije obdobje trendnega zniževanja inflacije pri doseženi ravni okoli 2,5 odstotka letos končuje. Država bo dosegala robustno, uravnoteženo gospodarsko rast, ki bo letos znašala 4,1, v prihodnjih dveh letih pa 3,8 odstotka. Guverner Banke Slovenije Mitja Gaspari ob tem opozarja, da bi nadaljevanje podobne rasti dinamike

Zbrani ob krstu Tine Dugar-Faletič v Winterthuru v Švici

plač, kakršna je v zadnjih mesecih, v naslednjem obdobju lahko bil eden od elementov tveganj za doseganje stabilne rasti cen in dobre gospodarske rasti.

V Krakovskem gozdu so ob proslavitvi obletnice izгона zadnjega vojaka JLA iz Slovenije odkrili spomenik v spomin na zmago v vojni za Slovenijo.

Urad za makroekonomske analize in razvoj v zadnji številki Ekonomskega ogledala ugotavlja, da se je po umiritvi cen nafte in njenih derivatov v oktobru umirila tudi rast cen življenjskih potrebščin. Inflacija je znašala 0,2 odstotka, na medletni ravni 3,1 odstotka, povprečna inflacija pa je tretji mesec zapored ostala nespremenjena pri 2,7 odstotka.

Po podatkih inštituta za varovanje zdravja je v Sloveniji od leta 1986 za aidsom zbolelo 122 ljudi, okrog 45 pa jih ni prijavljenih. Okuženih z virusom HIV, ki še niso zboleli za aidsom, je trenutno najmanj 138 ljudi, najbolj prizadeta skupina pa so homoseksualci in uživalci drog. Med 122 prijavljenimi z aidsom je 106 odraslih moških in 14 žensk ter deček in deklica. Od 1. julija do 30. septembra letos so na inštitutu potrdili tri nove obolele za aidsom in devet okuženih s HIV-om.

Turistični obisk v Sloveniji je bil v treh poletnih mesecih za odstotek manjši kot lani v enakem obdobju. Prišlo je 906 tisoč turistov in ti so opravili 3 milijone

107 tisoč prenočitev, kar je dva odstotka manj kot lani. Slovenska smučarska središča pa se pospešeno pripravljajo na prihajajočo zimsko sezono, ki se bo po pričakovanjih začela v prvi polovici decembra. Kar nekaj smučišč, med njimi Kranjska Gora, Kanin in Golte, je letos posodobilo terene in naprave.

Sredi letošnjega leta je število prebivalstva Slovenije drugič presešlo dva milijona, in sicer se je številka ustavila pri 2.001.114. Razlog za povečanje je bil predvsem pozitivni selitveni prirast tujcev.

(Mannheim) Otroci v Herbolzheimu na Miklavžev večer

A N G L I J A

LONDON

Najvidnejši dogodek naše pastoralne dejavnosti v mesecu oktobru je vsakoletni slovenski misijonski dan v Bedfordu, ki je bil letos v soboto, 22. oktobra. Na začetku slovesnosti je bila slovenska sv. maša v cerkvi svetega Križa na Goldington Road ob 4. uri popoldne. Sv. mašo za vse žive in pokojne slovenske misijonarje in misijonarke po svetu pa tudi za vse dobrotnike slovenskih misijonov je tudi tokrat ob navzočnosti in sodelovanju našega jezuitskega bogoslovca, nekdanjega misijonarja v Zambiji Damjana Rističa, daroval župnik za Slovence v Veliki Britaniji S. Cikanek. Iz Bedforda se je sv. maše in misijonske tombole udeležilo še kar nekaj rojakov. Nekaj jih je prišlo tudi iz Londona, čeprav manj kot lani. Iz drugih bolj oddaljenih krajev jih zaradi starosti in boleznih tudi letos skoraj ni bilo.

Bogoslovec Damjan je po evangeliju in župnikovem kratkem nagovoru tudi tokrat rojake prisrčno nagovoril, se jim zahvalil za svojo dolgoletno zvestobo in pomoč slovenskim misijonarjem v Afriki in drugod po svetu ter jim marsikaj zanimivega povedal, saj ima osebne izkušnje z misijonskim delom v Zambiji.

Sveto mašo je poživila, kot vedno za ta dan, s spremljanjem našega petja na orgle naša dobra organistka Francka, hči neutrudne Gabrijele Rehberger, ki je že dolgo-

letna navdušena misijonska delavka in duša naših vsakoletnih misijonskih srečanj v Bedfordu.

Po sv. maši smo se zbrali v župnijski dvorani, kjer se nam je pridružilo še nekaj ostalih rojakov in predvsem še lepo število angleško govorečih prijateljev, ki vedno radi pridejo k naši misijonski tomboli in na srečelov. Tombolo (»bingo«) kakor tudi srečelov je odlično vodil Brian Theobald, dobri mož naše organistke Francke in velik prijatelj Slovencev.

Naša zahvala gre vsem, ki so tudi letos slovenski misijonski dan tako skrbno pripravili: najprej Gabrijeli in Francki z družino, Maksu in Almi za veliko kosilo na njenem domu pa Marčeli ter vsem dobrim gospodinjam za ljubeznivo postrežbo s hrano v župnijski dvorani, kakor tudi vsem, ki so prinesli svoje darove za tombolo in srečelov ter vsem, ki so se tega našega misijonskega dneva udeležili. Dobri Bog naj vsem skupaj povrne s svojim blagoslovom.

S. C.

Naši skupni prispevki in darovi ter izkupiček od tombole in srečelova na letošnji slovenski misijonski dan (2005) v Bedfordu so naslednji (številk so mišljene v angleških funtih): N. N.-500, Metka Kogoj-100, Franc Lapanja-60, Filip Vidmar-50, Frančka Rožman-40, Jože Grkman-30, Janez Prevc-30, N. N.-20, Alma Gregorec-20, Marčela Klemenčič-20, Angela Trstenjak-20, Bruna Lavrič-20, Gabrijela Rehberger-20, Ivanka Zajc-15, Aleksandra Amos-10, N. N.-10. Nabirka v cerkvi, tombola in srečelov ter izkupiček pri hrani in pijači-215. Skupni znesek je 1,180 funtov.

Gabrijela Rehberger

P. S. Od lanske (2004) misijonske nabirke GBP 1,260 je bilo poslanih GBP 1,000 Misijonskemu središču Slovenije, c/o Dr. Drago Ocvirk, Kristanova 1, SI-1000 Ljubljana za najnujnejše potrebe v deželi (deželah), kjer delujejo slovenski misijonarji. GBP 260 pa je bilo porabljenih za potrebe misijonarjev, ki so v letu 2005 bivali v »Našem domu« v Londonu. S. C.

Janez (ali Janko) Prevc iz Coventryja je obhajal 80-letnico življenja

Pred dnevi sem prosil našega dobrega Janeza, da bi mi kar sam opisal, kako je praznoval svoj častitljivi jubilej, kakšno presenečenje sta mu za 80. rojstni dan pripravila sinova Jani in Filip ter nekaj o svojem življenju, polnem težkih doživetij in bogatih izkušenj. Takole mi je pisal:

Rodil sem se 9. oktobra 1925 v Dražgošah na Gorenjskem. Imeli smo kmečko posestvo, družina je bila velika. Nas je bilo 11 otrok, 7 bratov in 4 sestre. Živeli smo udobno.

Vas Dražgoše je bila fara. Štela je 400 prebivalcev in 82 hiš s poslopji.

Janez Prevc ob svoji 80-letnici

Leta 1941 so Gorenjsko zasedli Nemci. Januarja 1942 so prišli v vas partizani. Bila je huda zima. Naselili so se v šoli, župnišču, prosvetnem domu in v sokolskem domu. 10. januarja so prišli Nemci po Selški dolini s tovrnjaki in topovi. Prišlo je do spopada in bitka je trajala tri dni. Nemci so prodrli v Dražgoše od juga, partizani pa so se umaknili čez goro in nas pustili usodi. Nemci so se kruto maščevali nad civilisti. Padlo je kar 42 Dražgošanov. Polovico so jih postrelili, polovico pa požgali v kletih prosvetnega doma in župnišča. Med njimi sta bila tudi moja dva brata. Ostali smo pobegnili v gozd. Mamo so dobili doma in so jo z ostalimi vaščani preselili v škofove zavode v Šentvidu. Po petih tednih so jih izpustili, ker je župan prosil, naj jih izpustijo, da bodo šli živeti k sorodnikom. Nemci so po vsem tem vas zažgali in porušili, da je bila ena sama razvalina.

Mi preživeli smo potem bivali pri sorodnikih. Januarja 1943 sem bil vpoklican v nemško vojsko, star komaj 17 let. Umaknil sem se po raznih skritih poteh čez mejo v Ljubljano, kjer so bili Italijani. Živel sem v Vajeniškem domu in se tam učil pleskarstva in soboslikarstva.

V Ljubljani sem imel dva brata. Eden od njiju, Gabrijel, sedaj živi v Londonu. Drugi, starejši (že nekaj let pokojni), pa je pozneje dolga leta deloval kot misijonar v Čilu (Južni Ameriki).

Leta 1944 sem šel k primorskim domobrancem v Trst. Ob koncu vojne 1945 sem se umaknil z drugimi v Italijo (Eboli), kjer sem bil zaposlen pri Angležih.

Leta 1947 pa sem preko Nemčije prišel v Anglijo. Zaposlil sem se v rudniku premoga v Coventryju. Tu sem ostal 35 let. Sedaj pa sem že 23 let v pokoju, a še vedno po malem delam.

Moja žena Nežka je doma iz Podbrezj na Gorenjskem. Srečala sva se na Koroškem. V Anglijo je prišla leta 1960. Poročila sva se v cerkvi Sv. družine v Coventryju. Poročil naju je monsinjor Ignacij Kunstelj, takrat župnik za Slovence v Veliki Britaniji. Z Nežko sva si ustanovila prijeten dom in družino. V zakonu sta se nama rodila dva sinova, Jani in Filip. Oba sta poročena. Tako sva z Nežko tudi stara starša dvema vnukoma. No, v Londonu, kot sem že omenil, imam tudi starejšega brata Gabrijela z družino.

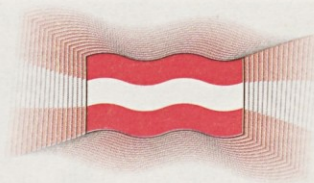
Za moj 80. rojstni dan so me presenetili. Ko sem stopil iz avta pred hišo sina Janija, so mi zaigrali muzikantje iz Slovenije. Jani in Filip sta jih povabila. Skoraj vsi so moja »žlahta«. Kar sedem jih je prišlo v Coventry samo zato, da so mi naredili presenečenje: štirje nečaki in dva pranečaka. Med njimi je bil le eden iz istega ansambla, ki ni v sorodstvu z menoj. V Janijevo hiši je bila cela zabava. Vsi so bili zadovoljni ob taki muziki in petju.

Z Nežko vas lepo pozdravlja.

Janez Prevc

Našemu dobremu Janezu, ki je duša naše slovenske skupnosti in prihaja k slovenski sv. maši v Nuneaton (Chapel End), kjer je že dolgoletni mežnar in bralec pri naših mašah ter velik dobrotnik slovenskega duhovnika in naše misije, želimo vsi, ki ga poznamo, vse najboljše ob častitljivi obletnici in polno božjega blagoslova za zdravje in še dolgo življenje.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

V nedeljo, 16. oktobra, smo se odpeljali na izlet na avstrijsko Štajersko. Naš cilj tokrat je bil Riegersburg, zelo veličasten grad, visoko nad vasjo. Najprej smo imeli v tamkajšnji župnijski cerkvi mašo. Po maši se je večina odločila za peš hojo na grad (kar precej strma in dolga je ta pot), nekaj tistih, ki so

Sorodniki iz Slovenije so presenetili J. Prevca ob njegovi 80-letnici.

Skupinska slika pred Heurigenom

bolj slabi pri nogah, se je odpeljalo z gondolo. V gradu smo si ogledali zelo bogato razstavo iz časov čarovnic, kako so jih zaslíševali, mučili in sežigali. Nato smo si v grajski samopostrežni restavraciji privoščili kosilo (dolgo je bilo treba čakati v vrsti, saj je bilo še ogromno drugih izletnikov). Ker nam je Stvarnik naklonil izredno lepo, sončno vreme, smo večinoma jedli na prostem (okrog vinogradi in sadno drevje). Siti in odžejani smo si potem v bližini restavracije nekateri ogledali predstavo ptic roparic: jastrebov, sokolov in sov. Za vse nas, ki tega še nikoli nismo videli, je bilo res prijetno in zanimivo doživetje; preletavanje teh velikih ptic tik nad našimi glavami in spet so krožile zelo visoko in z izredno hitrostjo planile na plen. Nato smo se nekaj kilometrov odpeljali proti avtocesti v smeri Dunaja in kot se spodobi zaključili izlet v »Heurigenu«. Ob pokušanju novega vina oz. vinskega mošta – šturma so se ogrele glasilke in zadonela je pesem, ki kar ni našla konca in ki je privabila številne poslušalce iz sosednjih gostilniških sob. Kljub zelo prijetnemu razpoloženju in želji, da bi še ostali, smo vendarle morali na pot

proti domu. Kar storimo vedno, ko se vračamo z izleta ali romanja, smo tudi tokrat; skupaj v avtobusu zmolili rožni venec, potem pa celo pot do Dunaja prepevali. Izlet je bil vsem izredno všeč.

Na predvečer avstrijskega narodnega praznika, 25. oktobra, je bila v t. i. univerzitetni cerkvi – jezuitski cerkvi velika slovesnost. Zamisel je vzknila v slovenskih glavah. Ob 50. obletnici podpisa avstrijske državne pogodbe in ob 60. obletnici svobode (konec svetovne vojne) smo se hoteli tuji katoliški narodi, ki smo v Avstriji našli tako rekoč drugi dom, s posebno zahvalno mašo tako državnemu kot cerkve-

nemu vodstvu Avstrije zahvaliti za gostoljubnost. Za to priložnost so organizatorji povabili ljubljanskega nadškofa in metropolita msgr. Alojza Urana, ob njegovi desni pa še stiškega opata p. Antona Nadraha. Somaševali smo tudi voditelji tujegovorečih katoliških skupnosti v dunajski nadškofiji ter jezuitski superior na Dunaju pater Michael Zacherl, ter še referent za tujegovoreče katoliške skupnosti v dunajski nadškofiji dr. Johannes Gönner, ki je bil hkrati slavnostni pridigar. Mašni teksti so bili od binškošnega praznika v slovensko-nemško-latinskem jeziku. Glasbena izvedba je bila v zasedbi štirih zborov: Consortium Musicum Alte Universität z Dunaja, Kepler Spatzen iz Gradca, Coro femminile del Friuli-Venezia Giulia iz Vidma in Komorni moški zbor iz Celja. Zbore in izvrstno solistko Elisabeth Frechl je spremljal del ljubljanske filharmonije.

Štiriglasno mašo narodov, imenovano Missa populorum, je skomponiral »maestro«, rektor Avgust IPAVEC, slovenski duhovnik iz koprške škofije, ki je bil inkardiniran v dunajsko nadškofijo. Ta njegova veličastna Missa populorum je doživela svojo krstno izvedbo na

Cerkveni pevski zbor iz Mirna pri Gorici na Dunaju

Dunaju leta 1995, ob praznovanju 90. rojstnega dneva zdaj že pokojnega kardinala dr. Franza Königa. Posneta je tudi na zgoščenki.

Za popestritev mašne slovesnosti so poskrbele narodne noše. Celo iz Linza je prišlo pet slovenskih »deklet«, en par pa je izšel iz naše slovenske skupnosti. Treba je reči, da je pri polni cerkvi, ki ni ravno majhna, izredno lepo zvenela ta maša. Mislim pa, da se je ljudem, predvsem Slovencem, najbolj vtisnila s spomin in segla v srce pri obhajilu zapeta slovenska Marijina pesem: Marija, pomagaj nam sleherni čas. Filharmoniki in zbor 120-ih glasov je spremljal duet-solista nadškofa Urana in župnika Štekla.

Po mašni slovesnosti so bili vsi prisotni povabljeni na »agape« nedaleč od cerkve. Gospod nadškof se je seveda pridružil moškemu zboru iz Celja in smo dobre pol ure prepevali slovenske pesmi; tudi naš veleposlanik dr. Petrič je dobro basiral. Razumljivo se je velika množica naenkrat zbrala okoli prepevajočega zbora, saj tega, da bi nek nadškof tako sproščeno in navdušeno prepeval z »navadnimi smrtniki«, nikjer med drugimi narodi ni videti. Še in še bi prepevali, a smo morali na večerjo, ki jo je za nadškofa in njegove spremljevalce priredil slovenski veleposlanik na Dunaju dr. Ernest Petrič. Tudi pri večerji je bilo zelo sproščeno. Proslavili smo prvo obletnico imenovanja gospoda pomožnega škofa Urana za ljubljanskega nadškofa in metropolita (25. 10. 2004). Nadškof je, dasi utrujen, pa vendar zelo dobre volje, med drugim zapel pri mizi solo: En starček je živel ...

Še precej bi se moglo napisati v tej zvezi, a bi bilo preveč.

Naj omenim še to, da smo se tudi letos na praznik vseh svetih zvečer zbrali v naši cerkvi k molitvi vseh štirih delov rožnega venca za naše drage pokojne. Sedem nas je bilo; nekateri pa so molili doma s svojimi domačimi.

Z najlepšimi željami vas vse po širnem svetu prav lepo pozdravljamo iz našega pastoralnega centra na Dunaju.

Žpk T. Š.

LINZ

Maša narodov v Linzu

V nedeljo, 25. septembra, smo imeli v Linzu 49. mašo narodov, ki jo vedno slavimo na zadnjo nedeljo v septembru. Vpeljal jo je pokojni linški škof Franz Zauner leta 1957 v taborišču Asten.

Kot vsako leto smo sodelovali tudi letos v slovenskih narodnih nošah. Bilo nas je samo osem, ker so se nekatere po letih spremenile in jim noše niso prav. Kulturnega programa letos pred stolnico nismo imeli,

ker nam je harmonikar Zlatko zaradi smrti njegove mame odpovedal.

Slovensko sveto mašo imamo samo enkrat na mesec, odkar smo izgubili našega stalnega župnika dr. Ludvika Počivavška.

Vsako drugo nedeljo v mesecu k nam prihaja iz Dunaja gospod Toni Štekl.

Sicer je razpoloženje v našem klubu vedno veselo. V nedeljo, 11. septembra, smo obhajali rojstni dan gospe Anice Vrečič. Vsakokrat smo tudi v skrbeh, da bi nas zares zvesta obiskovalka naše skupnosti zapustila in odšla domov. Podpira nas namreč s ponosom z narodno nošo, ker če jo kdaj in kje rabimo, vedno pride na pomoč.

9. oktobra je z nami slavila rojstni dan gospa Elizabeta Bogner. Tudi ona je zavedna Slovenka in si je za letošnji praznik, mašo narodov, kupila novo narodno nošo, za kar se ji lepo zahvaljujemo!

Obe sta nas za rojstna dneva postregli z bogatim kosilom in

Maša narodov v Linzu

pevivom, tudi žejen ni šel nihče domov. Obema se lepo zahvaljujemo!

Na žalost je v našo skupnost to leto vdrila huda bolezen. Najprej je morala prestati tri težke operacije gospa Gizela Kerec iz Astena. Za nekaj dni je moral v bolnico tudi Ivan Broderič. In nazadnje še gospa Elizabeta Bogner, tudi na težko operacijo.

Vsem želimo, da se čim prej zdravi in veseli vrnejo med nas. Vsem rojakom doma in po svetu želimo blagoslovljene božične praznike in zdravja polno novo leto 2006.

Slovenska skupnost iz Linza

Anton Zore

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Naši jubilanti

Gibina pri Razkrižju, 29. marca 1935. Staršem Matiju ŽABOTU in Katarini Alt se je rodil eden od petih sinov. Dali so mu ime BERNARD. Po osnovni šoli je obiskoval elektrotehnično šolo v Mariboru. Po maturi je tri leta delal pri Hidromontaži, nato pol leta pri DeS-u (državne elektrarne). Sledila je obvezna vojaščina. Po odsluženem roku je iskal delo, ki bi bilo nagrajeno tako kot prej terensko delo. Toda povsod so ga hoteli sprejeti kot začetnika z najnižjo plačo.

Seveda se mlademu fantu porodijo misli, kako bi si ustvaril temeljne pogoje za solidno družinsko življenje, če ne doma, pa kje po svetu. Vedno je razmišljal, da bi odšel v Kanado, kjer je imel sestrično. Vendar življenje napelje nekako po svoje.

Brat mu je svetoval, naj se prijavi med turiste, ki so šli na svetovno razstavo v Bruselj. Tako je mogel čisto legalno in pošteno iti čez mejo.

Ko so bili v Bruslju, je šel v katedralo, kjer je srečal duhovnika Španca, ki je najprej rekel, da ne pozna nobenega Jugoslavana. Potem se je le spomnil, da je v Bruslju g. Anton Ilc v Vzhodno-krščanskem ognjišču na Av. De la Couronne 206, ki poleg Rusov duhovno oskrbuje tudi Slovence in Hrvate. Bernardu je razložil, s katerim tramvajem naj gre do tja. In tako je bilo. G. Ilcu je razložil svojo željo, da bi ostal zunaj Jugoslavije. Ta mu je svetoval, naj še enkrat premisli in če pri tem vztraja, naj pride naslednji dan.

Gospod Ilc je Bernarda odpeljal v zbirni center za begunce, kjer je bilo veliko drugih iz južnih republik, pa Poljakov in drugih. Takoj se je prijavil na tečaj francoščine. Kmalu so med begunci iskali delavce, zlasti za rudnike. V zbirnem centru je bil tudi neki Slovenec, ki je bil uradni tolmač. Ta mu je odsvetoval, da bi šel v rudnik kakor večina. V Belgijo je prišel v septembru, čez en mesec pa je že dobil zaposlitev v delavnici za previjanje električnih motorjev. Zaslužek je bil zares majhen. Na uro je dobil 25 belgijskih frankov (nekako 1,2 DEM), za stanovanje in hrano pa je na teden moral odšteti 750 frankov. Zato je iskal cenejše stanovanje. S pomočjo g. Revna in g. Ilca je dobil tri naslove in tako je prišel v stik s prvimi Slovenci v Genku, kjer živi še danes. Anton Kovše in Jože Kope sta mu pomagala najti sobo, ki je bila za 200 frankov cenejša.

V tem času se je začelo tretje pomembno obdobje v Bernardovem življenju. S tovorno ladjo, ki je imela tudi nekaj prostorov za tu-

Zakonca Anica Zanjkočič in Bernard Žabot sta letos praznovala 70. rojstni dan.

riste, se je z Reke prek Sicilije – Palerma – Maroka – Londona – Roterdama v Antwerpen pripeljala Bernardova prijateljica iz otroštva ANICA ZANJKOVIČ, rojena 25. julija 1935 v Razkrižju. Bernard ji je v Antwerpen šel naproti in jo pripeljal v Bruselj. Gotovo je bilo to srečanje silno ganljivo za oba, saj je med njima še kaj več kot le poznanstvo iz otroštva. Takoj sta morala poiskati način, kako preprečiti, da bi Anico belgijske oblasti vrnile v Jugo. Že po enem mesecu sta se leta 1961 poročila v cerkvi sv. Jožefa na Hoevenzavlu v Genku. Poročil ju je rajni g. Vinko Žakelj. Našla sta drugo stanovanje in skupaj ostala v Belgiji.

Delo z električnimi motorji je bilo precej naporno in ni obetalo nobenega napredka. Bernard je s pomočjo naključnega poznanstva s prejšnjega dela dobil drugo službo kot delovodja pri Fordu v Genku. Tu je delal od leta 1965 do upokojitve 1992.

Naša jubilentka je torej tudi Bernardova soproga Anica Zanjkočič, pa je prav, da vsaj nekoliko spoznamo tudi njeno življenjsko pot.

V njeni družini v Razkrižju je bilo 13 otrok. V Nišu je bila glavna se-

stra v slavni bolnišnici teta redovnica s. Alma Zanjkovič. Omo-gočila ji je, da se je tam izšolala za medicinsko sestro. V službi je ostala v Nišu kar devet let. Anica ima še dve teti redovnici, in sicer s. Teobaldo Zanjkovič, ki je v Rimu letos obhajala 70-letnico zaobljub in s. Santino Zanjkovič. Na Madagaskarju pa je njena sestrična s. Marjeta Zanjkovič.

Ker je bilo Razkrižje pod upravo zagrebške nadškofije, je njen brat Ivan študiral teologijo v Zagrebu. Najprej je služboval v Posavini, potem pa je zaradi zdravstvenih in domoljubnih razlogov prišel v ljubo Slovenijo in je aktivni župnik v pokoju v Benediktu (med Mariborom in Radgono).

Tudi Bernard je vesel in po pravici ponosen na svoje sorodstvo, saj ima tudi on nečaka duhovnika in to je Janez Žabot, salezijanski duhovnik v Želimljah.

Anica in Bernard imata sinova Srečka in Rajka in hčerko Karino. Ti imajo skupaj šest otrok, Srečko pa tudi eno posvojenko.

Ni jima bilo prizanešeno s težko Bernardovo boleznijo, saj je prebolel raka. Operacija je bila uspešna, trdna volja, vedrina, zlasti pa Aničina ljubeča strokovna pomoč je pomagala, da je v družini zopet zadovoljivo zdravje.

Tukajšnji Slovenci si kar ne moremo predstavljati slovenskih maš brez odličnega petja, kateremu Anica daje točno intonacijo in z lepim glasom vzpodbuja vse navzoče, da se pridružijo. Naročeno imata Družino, Ognjišče in Našo luč.

Posebno poglavje je Bernardovo kulturno in družbeno udejstvovanje. Ko je prišel delat in živet v

Genk, je spoznal Novakove – Lojzko in Stanka, ki sta vodila pevsko društvo Slavček. Peli so pri slovenskih mašah, ki so takrat bile dvakrat mesečno. Nekaj časa je deloval tudi moški oktet. Leta 1962 je Slavček prenehal, ni pa prenehalo kulturno delo. »Slovenska skupnost« je prirejala razne igre, ki jih je Bernard tudi režiral, miklavževanje itd. Na prireditve, ki so bile v madžarski dvorani, so prihajali Slovenci od vsepovsod. Tudi oni so gostovali npr. v Charleroiu. Tu so se spoznali s pokojnim g. Gabercem. Čez čas je tudi »Slovenska skupnost« prenehala delovati. Bilo je nekaj prihranjene-ga denarja, kar je bil temelj za ustanovitev društva »Naš dom«. V tem društvu pa jih je bilo nekaj tako usmerjenih, da so naspro-tvali sodelovanju z leta 1960 ustanovljenim »Slovenskim ka-toliškim ... društvom Slomšek« in z g. Vinkom Žakljem. Bernard se s tem ni strinjal. Na priporočilo Aleksandra Ackoviča se je pridružil društvu Slomšek. Tam je bil od leta 1979 šest let predsednik. Bile so ugodne okoliščine in takrat je bil npr. vsakoletni slovenski dan na višku, saj je eno leto bilo celo 900 gostov. Takrat so Slovenci prihajali celo iz Stuttgarta, Pariza, Kölna, Essna, Charleroija, Mericourta.

Bernard je ves čas v upravnem odboru društva Slomšek, trenutno je tajnik.

Draga slavljenca Bernard in Anica! Hvala vama za vse, kar storita za slovensko skupnost v Belgiji, hvala za ljubezen in zvestobo do vsega, kar je slovensko in krščansko. Bog vaju živi še na mnoga leta v dobrem zdravju in medsebojni ljubezni DO KONCA ŽIVLJENJA!

Lojze Rajk

F R A N C I J A

CARNIERES - MERICOURT

Pastoralni obisk sem v soboto, 29. oktobra, pričel pri znani slovenski družini Gašparšič v Carnièresu blizu Cambraia. Marljivega slovenskega človeka se tudi v teh krajih prepozna po vrtu, hiši, cveticah in živalskem svetu, ki ga obdaja. To ni le spomin na domovino, ampak prenos načina življenja na tuja tla, ki so tako postala druga domovina. Tudi na njivi večnega počitka so vklesana slovenska imena. Imenovana družina redno vzorno prihaja k sveti maši v Mericourt in se ne ustraši velike razdalje. V Meicourtu smo ob 17.00 napolnili našo kapelo in se že pri tej evharistični daritvi spomnili vseh pokojnih rojakov in nenazadnje vzornega

Srečanje treh generacij v Parizu: Marija Škrli, njena hčerka Lucija in vnukinja Ana

duhovnika Stanka KAVALARJA, ki je kot svetniška duša izgoreval za svoje vernike in na stežaj odpiral župnijska vrata vsem, ki so ga potrebovali.

NANTERRE - CHÂTILLON

Od 18. do 27. oktobra sem se udeležil duhovnih vaj, ki jih je vodil nantski škof Gérard DAUCOURT v Sveti deželi. Udeležilo se jih je 32 duhovnikov omenjene škofije. Izbor krajev pa je dal še večjo težo škofovim in Jezusovim besedam, saj ta dežela za vse čase v sebi hrani spomin učlovečene božje besede. Vsakemu kristjanu bi za versko izkustvo priporočal to duhovno izkustvo, ki v dušo vtisne neizbrisni pečat enkratnega doživetja, iz katerega črpa moč za življenje v Bogu.

V nedeljo, 30. oktobra, smo se pri celodnevem srečanju posvetili spominu pokojnih vernikov in duhovnikov pariške župnije. Ob lepo okrašenem slovenskem grobu in plamenu številnih sveč smo ob lepi navzočnosti vernikov dodali še Slomškovo upanje na drugi breg "V nebesih sem doma" s pesmijo in rožnim vencem kot molitvijo potujoče Cerkve na breg večnosti. V sproščenem vzdušju smo v poznih popoldanskih urah zapustili Châtillon in se odpeljali na svoje domove.

FREYMING-MERLEBACH

Ob grobu našega "rajskega dečka" gospoda Stanka GRIMSA smo priporočili božjemu objemu vse naše slovenske rojake rudniških krajev Lorene.

Na grobu msgr. Stanka Grimsa

Z velikim veseljem želim privoščiti vsem bralcem "Naše luči" košček poteka našega slovenskega ljudskega praznika v mesecu septembru Društva prijateljev Slovenske katoliške misije. Praznovali smo praznik, kot smo si ga želeli in zamislili.

Da smo lahko praznik kulturno obogatili, je prišla med nas folklorna skupina "Delavsko kulturno društvo Svoboda - Senovo" iz Slovenije.

Naši gostje so bili od petka, 2. septembra, do nedelje zvečer.

V soboto zvečer je folklorna skupina s svojim prvim nastopom predstavila plesni program z odlično tehniko plesov. Plesalci folklorne so takoj osvojili publiko in jo pritegnili v čar plesov, s katerimi so nas popeljali v različne pokrajine Slovenije. Spremljalo jih je pet muzikantov, med katerimi je igrala harmoniko Marjanca VALENČAK. Vredno je omeniti, da je Marjanca na tekmovanju harmonikark Slovenije za leto 2005 dobila srebrno medaljo. Pozornost občinstva je pritegnilo tudi viruozno igranje na citre Jasmine LEVIČAR.

Jože Kamin

Ob slovenskem grobu v Clamartu

Strokovni vodja folklorne skupine je bil Anton PETROVIČ, ki je bil tudi plesalec in predsednik skupine.

V nedeljo popoldan je folklorna skupina ponovila program pred izredno velikim številom gledalcev. Občinstvo jim je z močnim aplavzom podarilo največje priznanje. Želi so uspehe med slovenskimi rojaki kakor tudi med domačini. Ob tem prazniku je tudi zelo vabljivo slovensko pecivo, kot potica, zavitki in še veliko drugih vrst peciva. Zares lahko rečem, da so naše pridne slovenske žene vložile trud in ljubezen, da smo lahko s ponosom postregli vsakemu po želji.

Da smo zadovoljili tudi nestrpnim nogam in plesa željnim plesalcem, je prišel med nas iz rodne Slovenije ansambel "Krnjavelj" pod vodstvom Jureta PEČJAKA. Ansambel je popularen po celi Sloveniji.

Hvaležni smo obema skupinama za to naše medsebojno srečanje. Praznik je že za nami, toda lepi spomini so ostali in bodo vklesani v zgodovino Društva prijateljev Slovenske katoliške misije.

V nedeljo, 17. julija, smo pri sv. maši spremljali KRST malega Mathieua, sina Denisa in Sandre DEŽELAK. Botrovo odgovornost ob življenju malega Mathieua sta spremljala Christine in Janatheon. Stara mama Odile in stari oče Vendel Deželak sta duhovno in ponosno spremljala potek svetega zakramenta. Vsi smo z veseljem prisostvovali in delili srečo z družino ob pomembnem krščanskem dogodku.

Gospod župnik Jože KAMIN je opravil krstni obred in v pridigi razložil pomen tega zakramenta.

Staršema želimo veliko veselja ob sinu Mathieuu, njemu pa veliko

Krst Mateja Deželaka

modrosti in ljubezni do staršev in do Boga.

Gospa Christiane HERO, roj. ŽITNIK, je praznovala 22. septembra 60. rojstni dan. Vsi pri odboru društva ji iskreno čestitamo in želimo še veliko zdravih in srečnih let ob svoji družini in med nami pri Društvu prijateljev – Mateja.

Gospa Christiane je tudi članica društva in tajnica za francoski jezik pri odboru Misije. Hvaležni smo ji za ves trud in čas, ki ga posveča Misiji. Nadvse ljubi slovenski jezik in slovensko literaturo. Pri njej dobite izredno bogat knjižni zaklad. Ljubi vse, kar je umetnost, kultura, risanje in klekljanje je njeno posebno veselje. Pri tem delu se njeni prsti čvrsto vrstijo ob zarisanih modelih in njeni izdelki so prava umetnost.

Z možem Marcelom, odkar sta oba v pokoju, si čas delita med Francijo in Slovenijo. Ljubezen do Slovenije ju je pritegnila, da sta si v Gradišču pri Trebnjem ustvarila drugi dom.

Gospa Hero, iz srca vam želimo, da bi vam življenje poklonilo še veliko srečnih let.

Jožica CURK

N E M Č I J A

BERLIN

Zvestoba se nagraduje

Sodelovanje med podjetnikom Romanom Brglezom z Vranskega in našim župnikom Dorijem rojeva vedno več sadov! Skoraj ne mine večja prireditev v okviru župnije, da ne bi okušali dobrot pekarnarje Brglez, pa tudi srebrno mašo je župnik Dori daroval pod šotorom, za katerega je v okviru vsakoletnih vranskih večerov poskrbel gospod Roman, ki tudi sicer lepo skrbi za kupce svojih trgovin in jih vsako leto povabi na prireditev Zvestoba se nagraduje, kjer nekaj izžrebanih kupcev nagradijo z nagradami, kot so gospodinjski aparati in drugo. Letošnjih dvajset izžrebancev pa je čakala posebna nagrada – izlet v Berlin. Mnogi med njimi se v lastni režiji zagotovo ne bi podali na pot, zato je bilo pričakovanje še toliko večje.

V Berlinu sta se poročila Damjan in Marjana Stukelj.

V Berlin so prispeli v soboto, 15. oktobra. Vodila sta jih Dragica, hči Romana in Anice Brglez, in njen življenjski sopotnik Aljoša. Z njimi so prišli tudi člani ansambla Krajcarji iz Braslovč ter Metka Bračko in Mišo Melanšek z radia Tempo s Polzele, ki sta o dogodku poročala poslušalcem Savinjske doline.

V slovenski župniji smo jih seveda z veseljem pozdravili, Dori si je vzel čas, jih popeljal na ogled Berlina in jim povedal mnogo zanimivega o tem multi kultni mestu. Za njihov dober počitek so poskrbeli v Slovenskem domu, mladi nogometaši slovenske župnije pa so jim pripravili pravo veselico. Veseli in zadovoljni so se poslovili in zagotovo jim ni bilo dolgčas na poti – imeli so muziko, za malico ob poti pa je obilno poskrbela Pekarna Brglez. Zagotovo se bo kdo izmed njih še kdaj podal na pot v Berlin, saj so bili odmevi zelo pozitivni!

Obisk tamburašev iz Artič in MePZ Brežice

V soboto, 22. oktobra, smo praznovali zahvalno nedeljo. Med nami so

bili gostje iz Artič – tamburaši in mešani pevski zbor KUD Brežice. Obe skupini vodita zakonca Elizabeta in Drago Križanič. Organizatorka obiska je bila Meta Grahek, ki pogosto organizira izlete v Berlin in tudi drugam.

V cerkvi smo se udeležili zahvalne maše, darovane za vse in vsem, ki tako lepo skrbijo za cerkev in župnijo, to so člani ŽPS, ministranti, pevci, verniki ... Po maši smo prisluhnili nepozabnemu koncertu posameznikov in vseh skupaj, ter odličnih solo točk Elizabete in Draga. Bil je res lep, nepozaben večer, ki se ga je udeležila tudi Monika Kartin, kulturna atašejka na slovenskem veleposlaništvu v Berlinu ter veliko Nemcev. Vsi so zadovoljni in navdušeni nadaljevali srečanje v veliki dvorani, ki sta ga organizirali družini Šaruga in Baligač.

Gostje so nas duhovno obogatili z lepo glasbo, petjem in z globokimi, v dušo segajočimi mislimi, za kar vsem iskreni Boglonaj!

Revija pevskih zborov

Pevska zhora – sekstet ESKALA pod vodstvom Danice Ban in OK-TET SKM BERLIN pod vodstvom Karljia Božiča ml. sta v soboto, 5. novembra, izvedla revijo najlepših slovenskih pesmi v polni cerkvi sv. Elizabete. Organizator je bil župnik Dori s pomočjo družin Žabkar in Gabor ter dobrih ljudi, ki so napekli peciva in poskrbeli za dobro razpoloženje.

Obe skupini sta navdušili! Lepa, uglajena, intonančno natančna pesem z odličnimi solisti je ganila do solz. Prireditev sta odprla Franc Pukšič, državni sekretar na Uradu za Slovence po svetu, in Monika Kartin, kulturna atašejka na slovenskem veleposlaništvu v

Berlinu. Oba sta poudarila pomembnost tega srečanja za ohranjanje pristnega slovenstva v tujini, kar seže najgloblje do srca.

Srečanje smo zaključili v naši veliki dvorani, kjer so nam gostje iz male, a aktivne slovenske občine Desternik na svoj način polepšali večer. Zaplesala je folklorna skupina, sestavljena iz samih mladih plesalcev. Vodi jo Marko Pukšič. Predstavili so se s štajerskimi in koroškimi plesi. S seboj so pripeljali odličen ansambel ŠTAJER BAND, ki je do jutranjih ur zabaval ljudi, ki so se sproščeno družili ob dobri hrani in pijači, ki sta ju ponujala naša »šankmojstra« Franc in Cilka Šaruga. Za dekoracijo so skrbeli Sonja, Stane in Anton.

Gospod Pukšič je srečanje ocenil zelo pozitivno in bil navdušen nad vsem, kar se je dogajalo. Vidi se, da se zanima za naše delo in ga dobro pozna, zato si želimo, da postane naš minister za Slovence v zamejstvu in po svetu.

M. Mošnik

AUGSBURG

Dr. Walter Mixa – novi škof v Augsburgu

Dosedanji augsburški škof, dr. Viktor Josef Dammertz, ki je vodil škofijo od leta 1993 do 2004, je 8. junija 2004 dosegel 75 let starosti in s tem izpolnil pogoj za razrešitev z mesta odgovorne službe ter stopil v pokoj. Pokojni papež Janez Pavel II. je njegovu prošnji ugodil. Po trinajstih mesecih čakanja in ugibanja, kdo bo novi augsburški škof, je sedanji papež Benedikt XVI. na to mesto imenoval vojaškega škofa dr. Walterja Mixo, ki je bil hkrati tudi ordinarij škofije Eichstätt. Je 60. naslednik sv. Ulricha. Novi škof je bil slovesno umeščen 1. oktobra

Srečna starša z novokrščencem Timom

2005 v augsburški stolnici. Slovesno mašo je prenašala tudi lokalna televizija.

ULM

Krščen je bil Tim Sogel

V nedeljo, 18. septembra, je zakrament sv. krsta prejel Tim Sogel. Srečna starša sta otroka prinesla v cerkev in zanj prosila božjega blagoslova. Ker je bil krstni obred vključen v redno župnijsko mašo, je dogodek pritegnil k slavlju vso slovensko skupnost. Po maši se je praznovanje nadaljevalo v prostorih slovenskega društva

Slovenija. Ob bogato pogrjnjeni mizi ni nihče gledal na uro in se dolgočasil. Mami Svetlani, očetu Torstenu in novokrščencu Timu so bile izrečene številne dobre želje in čestitke.

KEMPTEN

40-letnica poroke

Na zadnjo nedeljo v septembru, 25. septembra, sta zakonca Anica in Marjan Zupanc obhajala 40-letnico skupnega življenja. Pri maši, ko je pozdrav miru in sprave, je župnik Roman dejal: »Pred 40 leti, na god sv. Ane, 27. julija 1966, sta si pred

duhovnikom in pričami podala desnici. Duhovnik ju je ovil s štolo in vidva sta si izpovedala ljubezen zvestobe do groba. Danes, ko se ozirata nazaj, se Bogu zahvaljujeta za skupno prehojeno pot. Morda ugotavljata, da sta si morala desnici skozi življenje še večkrat podati in vedno znova v srcih obnavljati, kar sta si na začetku obljubila. Vsi vama želimo, da tudi v bodoče gresta naprej z roko v roki. Bog naj vaju blagoslavlja in vama nakloni še mnogo srečnih let.« S svojimi prijatelji in gosti sta slavljenca delila sončni nedeljski popoldan do pozne noči. Ob strunah kitare v rokah g. Romana in prepevanju pesmi se ni nikomur mudilo domov.

RAVENSBURG

Novokrščenec Robin Aleksander Logar

V soboto, 29. oktobra, je mlada družina Logar v ožjem krogu sorodnikov praznovala krstno slovesnost. Mati Roswitha in oče Aleksander sta malega sinka Robina Aleksandra po zakramentu svetega krsta položila v božje srce. Župnik Roman Kutin je v nagovoru poudaril, da krst pomeni duhovno rojstvo za neminljivo življenje pri Bogu. Pri krstu Bog človeka obdari z brezmadežnostjo. Ko je bil obred krsta končan, je župnik dejal: »Srce novokrščenca je lepo, čisto in sveto. Od vseh zbranih ima sedaj prav Robin Aleksander najlepše srce. V znak hvaležnosti, da nas ima Bog vse rad, se nas veseli in nas hoče imeti za svoje otroke, zapojmo pesem O moj Gospod, bodi zahvaljen.« Novokrščenec Robin Aleksander je gledal, poslušal in na svoj način doživljal trenutke svetega krsta. Z globoko vero in velikim veseljem v srcu pa se je gotovo

Anica in Marjan v krogu prijateljev

Novokrščenec Robin v družbi staršev in starih staršev

Robinovega krsta veselil njegov dedek, Toni Perc, ki je imel to veliko srečo, da je bilo vnukovo krstno slavlje prav na njegov 60. rojstni dan.

R. Kutin

ESSEN

Romanje v Kevelaer

Komaj smo na zadnjo septembrsko nedeljo prišli domov iz romanja v Einsiedeln, smo naslednjo nedeljo imeli župnijsko romanje v Kevelaer. Prva oktobrska, rožnovenska nedelja je že kar rezervirana za nas Slovence iz župnij Essen in Köln. Slaba vremenska napoved se je obrnila v prijetno toplo jesensko vreme, kar je pripomoglo k lepi udeležbi rojakov. Program romanja časovno kar ne more trajati manj od dveh ur: sv. maša, posvetitev Mariji in molitev za domovino, pete litanije Matere Božje ter še pevski nastop obeh zborov, Slovenskega cveta in mladinske skupine Eskala. In nato še slovo pri milostni kapeli, kjer zapojemo še nekaj pesmi, ki se prijet-

no razlegajo po prostrani ploščadi pred svetiščem.

In seveda ne bi bili Slovenci, če se ne bi znali še za nekaj časa ustaviti skupaj, pokramljati in doprinesiti nekaj hranljivega pa tudi tekočega v naše želodčke. To storimo ob robu velikega parkirišča na primernih klopcah. Zaslugo za to lepo »poromarsko« srečanje nosi skupnost rojakov iz Wettara. Marsikdo od mimoidočih se najprej

zagleda v to veliko skupnost, marsikdo pride mimo in povpraša, kdo smo. Mnogi radi prisluhnejo naših pesmi in tudi naših dobrot se ne branijo. Tudi na tak način doprinesemo k slovenskemu imenu na tem romarskem kraju.

Misijonska nedelja

Letos smo jo v Güterslohu, Essnu, Oberhausnu ter Krefeldu praznovali teden dni prej, 16. oktobra, zaradi duhovnega vikenda v Baasemu naslednjo nedeljo. Slovenski misijonski plakat s primerno dekoracijo ter mislimi nas je ozaveščal o tej veliki nalogi Cerkve in vsakogar od nas. Za slovenske misijone smo zbrali 237 €. Vsem, ki ste stegnili svojo roko dobrote – Bog povrni.

Duhovno srečanje v Baasemu

Hvalevredno poteka že vrsto let v duhovno rast in zadovoljstvo res številnih rojakov. Letos je bilo točno 100 udeležencev. Marsikatera župnija v domovini bi nam zavidala tako lepo udeležbo, še posebej pa tudi tako lepo število prisotnih mladih druge generacije. Letošnje duhovno srečanje od 21. do 23. oktobra je vodil mag. Božo

Rozina Lovrenčič med mladimi

Rustja, urednik verskega lista Ognjišče. Tema srečanja je bila evharistija, saj se je prav tisto nedeljo končalo evharistično leto. Sočasno je bila ta nedelja tudi res misijonska. Misijonski nabirki tukajšnje Cerkve smo se pridružili tudi mi z nabirko v znesku 220 €. Naj velja vsem darovalcem topla zahvala ter Bog povrni.

Vsi sveti

Sv. maši na praznik imamo v Essnu ter Oberhausnu. Pridružimo jim tudi molitve za naše rajne, ki so pokopani tu ali počivajo v domovini. V Essnu se po sv. maši zberemo ob duhovniških grobovih, kjer počiva tudi naš slovenski dušni pastir g. Ivan Ifko. Tu opravimo opravilo za rajne. V Oberhausnu pa opravimo molitve za vse rajne po sv. maši v kapeli, zatem pa odidemo na pokopališče k molitvam in blagoslovu grobov.

Župnijsko martinovanje

Kljub nekaterim martinovanjem, ki jih pripravijo društva, najde svoje primerno mesto tudi župnijsko martinovanje v Essnu, ki želi obdržati primeren renome. Pridružimo mu še kostanjevanje in srečelov za gosko. Seveda ne manjka primerne glasbe in pesmi.

Srečno na skupni poti, Anna in Srečko Kelc

Dogodki, ki zaznamujejo skupnosti ...

Iz skupnosti v Krefeldu je praznovala 55-letnico Rozina Lovrenčič, rojakinja, ki je aktivna na številnih področjih župnijskega ter kulturnega življenja, za kar ji gre velika pohvala in zahvala. Težko jo je ujeti samo v fotoaparatu, ujeli smo jo s skupino mladih ob kulturni prireditvi. Želimo ji vsega dobrega in take pozitivne navdušenosti tudi v bodoče. Bog živi! Iz iste skupnosti pa je praznoval 6. novembra 60-letnico rojak Martin Vajs. Tudi nje-

Bog z vama na skupni poti, Tobias in Diana Rajh.

mu želimo vse dobro, zdravja in božjega varstva.

Ponosni smo tudi na dva krsta. V eschweilerski skupnosti je bila krščena mala Alina Rajh, iz skupnosti v Essnu pa mali junak Maximilian Zdovc. Obema družinama in vsem domačim želimo veliko veselja ob novokrščencih, naj ju spremlja in blagoslavlja dobrotna božja roka. Takšnih trenutkov si v naših skupnostih še želimo v lepem številu. Bog daj!

Tudi naslednja dogodka sta vesela in si ju želimo po naših skupnostih.

Krst male Aline Rajh.

Božji blagoslov novokrščencu Maximilianu Zdovcu

V Güterslohu sta si 3. septembra pred Bogom izrekla zvestobo in ljubezen Anna in Srečko Kelc, v Kirchhellnu pa Tobias in Diana Rajh, oba pevca pri našem zboru Slovenski cvet. Obema paroma iz srca želimo, naj dobri Bog blagoslavlja življenjsko pot, jih varuje in utrjuje njihovo ljubezen. Obema paroma kličemo: Srečno – z Bogom!

V Sloveniji so se poslovili od Martina Freceta.

V domovini, v Šentjurju pri Celju, pa so se domači v septembru poslovili od našega nekdanjega rojaka Martina Freceta. V Nemčijo je prišel v letu 1956, kjer je delal v rudniku v Oberhausnu. Po upokojitvi leta 1999 pa se je z ženo preselil v domovino. Sin Martin živi še tukaj in tudi poje v zboru Slovenski cvet. Sinu Martinu in domačim naše iskreno sožalje ter obljuba molitve za rajnega očeta. Naj ga dobri Bog sprejme k sebi.

In še obvestilo ...

Na številna vprašanja že lahko povemo, da bo romanje prihodnje leto v Čenstohovo na Poljskem v času od 25. (vnebohod) do nedelje, 28. maja. Romali bomo družno z rojaki iz Frankfurta in delno iz Stuttgarta. Da si boste rezervirali čas.

FRANKFURT

Rožni venec ...

Mesecu oktobru smo poskušali dati v naši župniji tisto značilnost, ki jo v naši krščanski zavesti nosi; daje pa mu jo tudi prva oktobrsko nedelja, ki jo imenujemo rožnovenska. Z molitvijo rožnega venca pred nedeljskimi mašami v vseh naših skupnostih smo hoteli obuditi in utrditi zavest, da smo tudi skupnost, ki moli, ki z molitvijo kliče nase in na ves svet božji blagoslov in usmiljenje.

ples in še kaj ...

V soboto, 15. oktobra, je bilo v Frankfurtu v dvorani 'Bildungs- und Kulturzentrum' Höchst srečanje slovenskih folklornih skupin iz Nemčije pod naslovom '19. folkloriada Frankfurt 2005'. Nastopilo je pet folklornih skupin (Augsburg, Berlin, Essen, Ingolstadt in München). Prireditev je organiziralo Kulturno prosvetno društvo Sava iz Frankfurta. Škoda, da ni bilo gledalcev iz Frankfurta in okolice več ali da so prišli kasneje samo na zabavni del. Tudi predolgo zavlačevanje z začetkom ni prijetno za nikogar.

V letošnji oktobrski številki Naše luči je na strani 26 prišlo do

Kludia in Christoph na dan poroke pred cerkvijo na Brezjah

neljube napake pri imenu neveste, tako v besedilu kakor tudi v podnapisu slike. Na Brezjah sta se namreč poročila Kludija Mrzel in Christoph Klein iz Ingelheima. Karmen Mrzel pa je nevestina starejša sestra, ki se je poročila na Bledu že pred nekaj leti. Pri pisanju članka pa sem očitno zamenjal njuni imeni, ker se obe začneta s črko k. Nevesti kakor ženinu se opravičujem za to neljubo napako kakor tudi njeni starejši sestri in njenemu možu. Zato je še enkrat skupaj s tem popravkom naslikana prava nevesta s pravim imenom.

trpljenje in žalost ...

Zadnjih sedem let sta bolezen in trpljenje zaznamovala življenje

AZ

Ena od nastopajočih folklornih skupin se predstavi.

Pokojna Karolina Šoster iz Darmstadta (na sliki v sredini na dan zlate poroke).

Karoline Šoster, rojene Mella, iz Darmstadta, ki je v oktobru končala zemeljsko pot in začela drugačno, onstransko. Pred dobrimi 72 leti (1933) se je rodila na Nanosu kot najstarejša od devetih otrok. Lahko bi rekli, da je sobota zaznamovala njeno življenje: v soboto, 15. 2. 1953, se je poročila v Podnanosu (Šembidu) z Ivanom Šosterjem; v soboto, 15. 2. 2003, sta obhajala zlato poroko s svojimi štirimi otroki v Darmstadtu; v soboto, 1. oktobra letos, je prejela vse zakramente za umirajoče in v soboto, 15. oktobra, se je pri polni zavesti poslovila od svojih in sklenila tostransko življenje. Njeno telo smo položili v grob v Darmstadtu v ponedeljek, 24. oktobra, pred tem pa imeli pogrebno mašo. Slovenskemu duhovniku Martinu Retlju se je pridružil tudi diakon iz krajevne nemške župnije tako pri maši kakor pri pogrebnem slovesu na starem pokopališču. Prepričan sem, da ji je Božja Mati Marija izprosila potrebnih milosti za tako vedro prenašanje boleznih in trpljenja in za tako uro slovesa; naj Marija izprosi potrebnih milosti možu in otrokom pokojne ter vsem, ki za njo žalujejo. Naj bo vstali Kristus vsem upanje!

in naši rajni

Ob prazniku vseh svetih kakor tudi v nedeljo prej in potem smo se v vseh naših skupnostih, kjer se zbiramo k maši, spomnili naših rajnih in zanje opravili bogoslužje za pokojne. Naj tako oba praznika, vsi sveti in spomin vernih duš, usmerjata našo življenjsko pot in naše ravnanje na njej.

rem

HAMBURG

V cerkvi sv. Bonifacija je 16. oktobra Emily Anna Liebold prejela zakrament svetega krsta. Mamica Irena in oče Patrick sta skupaj z

botrom Željkom ter častnima botroma Heikom in Christianom poskrbela, da je njuna prvorojenka čimprej postala božji otrok. Emily Anna je tudi prvi otrok, ki jo je župnik Dori krstil v hamburški skupnosti. Vse prisotne, med katerimi je bilo tudi precej domačih in prijateljev družine, je povabil h krstnemu kamnu, tako da smo lahko vsi neposredno sledili slavnostnemu obredu, ki je potekal kar v treh jezikih: slovenskem, hrvaškem in nemškem. Tudi mala Emily Anna je z zanimanjem in brez protesta spremljala dogodek. Za obilno in odlično pogostitev pa sta za vse goste in vso hamburško skupnost po sveti maši poskrbela srečna babica in dedek, Anica in Božo Trčak. Staršem, starim staršem ter botrom želimo mnogo lepih trenutkov pri odraščanju male Emily Anne. Naj jim bo vedno v ponos in veselje in božja pomoč naj jo varno in srečno vodi skozi življenje.

Župnik Dori, kateremu je bilo letos podanih zagotovo več desnic kakor kateremu koli predsedniku države, se je po maši še posebej pristrčno zahvalil tudi skupnosti iz Hamburga ter iz Hildesheima za

Zakrament svetega krsta je prejela Emily Anna Liebold.

vso pozornost, ki so mu jo pripravili farani v čast njegovih treh jubilejev. Božjo službo opravlja z velikim veseljem in je rad med nami.

DD

INGOLSTADT

Župnijski praznik, slovenski dan

Naša slovenska župnija s sedežem v Ingolstadtu obsega območje treh bavarskih škofij. V sedmih mestih se zbiramo pri maši in srečanjih. Vsako leto pa imamo oktobra izmenoma v Nürnbergu in Ingolstadtu osrednji župnijski praznik, slovenski dan. Letos smo ga obhajali 22. oktobra v Ingolstadtu. Vodilo našega praznovanja je bilo vodilo iztekajočega se leta svete evharistije: Ostani z nami, Gospod. Ob 16.30 je bila v cerkvi Srca Jezusovega slovesna sveta maša, somaševali so msgr. Janez Pucelj, Leopold Ovsenek, novi hrvaški duhovnik iz Ingolstadta Niko Šošić in domači župnik Stanko Gajšek. Pri maši so stregli Aleksander, Boštjan, David, Daniel, Florian in Marko. Navzočih je bilo kar lepo število vernikov, ki so lepo sodelovali z molitvijo in petjem; slovesnost pa so še povzdignili zbor in solistke. Po maši smo praznovanje nadaljevali v tamkajšnji župnijski dvorani. Najprej smo se malo odžejali, popili kavico in se posladkali s pecivom. Nato je sledil pozdrav in temu kulturni program. V kulturnem programu je nastopil s štirimi pesmimi moški zbor iz Nürnberga, dve pesmi je zapel mešani zbor, Karmen in njeni dve kolegici Avstrijki z Mozarteuma so zapele dve slovenski in eno nemško pesem in za konec je ob spremljavi kolegice na klavirju Karmen zapela Ombra; nastopil je tudi David s prijateljskima. Navzoče

v dvorani je pozdravil predstavnik mesta Ingolstadt, Andreas Perlinger. Sledil je razvedrilni del, ki ga je vodil skozi večer ansambel bratov Gašperič iz Ptuja. Ob vedrem razpoloženju in prijateljskem vzdušju je trajalo družabno srečanje krepko čez polnoč. Tisti, ki so pospravljali in čistili, pa so delali do zgodnjih jutranjih ur.

Praznik je za nami. Bilo je slovesno in lepo. Vemo, da nič ne nastane samo od sebe. Bilo je veliko snovanj, priprav in neopaznega prizadevanja. Zato velja prisrčna zahvala vsem, ki so pripravljali praznovanje in na njem zavzeto sodelovali, zahvala in priznanje pevkam in pevcem s pevovodkinjo za njihovo ubrano pesem v cerkvi in dvorani. Zahvala vsem, ki so pripravljali in čudovito okrasili dvorano, za sodelovanje pri maši, gospodinjam za prvovrstno pecivo, vsem tistim, ki so delali v kuhinji in stregli pri mizah, vsem, ki so pospravili dvorano po praznovanju. Ne bom našteval imen, dolga vrsta jih je in se bojim, da bi nehote koga spregledal. In seveda ne nazadnje zahvala vsem, ki ste prišli na praznovanje od blizu in daleč, saj brez vas ne bi bilo praznovanja ter bi bil trud zaman. Hvala Bogu za dan, ki smo ga skupaj praznovali in doživeli.

Krst Lee Hrala

V soboto, 8. oktobra, smo ob asistenci dveh duhovnikov slovesno krstili drugo hčer Saše in Borisa Hrala, krščena je bila na ime Lea Anastasia. Krstna slovesnost je bila v krstilnici mogočne starodavne samostanske cerkve nekdanje benediktinske opatije Viktring. Sedaj je v tem samostanu znamenita gimnazija Viktring, na kateri je maturiral tudi Lein oče Boris. Lea se je dobro držala in zbrano

Novokrščenka Lea z botrom in starši

spremljala obred zakramenta svetega krsta. Tudi starejša sestrica Zita je zbrano sodelovala pri slovesnosti. Med obredom je čudovito pel znani koroški kvintet, saj jih je tudi novokrščenka pozorno poslušala. Po krstu smo se zbrali na krstikah. Novokrščenki in njeni družini čestitamo ter želimo sreče in božjega varstva.

Stanko G.

MANNHEIM

Zanimivo odkritje

Sredi oktobra smo se iz vseh koncev naše obširne župnije zbrali pod obronki srednjega Schwarzwalda, v vasi Neusatzeck. Najprej smo imeli sveto mašo v samostanski cerkvi sester dominikank, potem pa kosilo v tamkajšnjem domu duhovnih vaj. Da smo sploh prišli tja, je zaslužen Andrej Klavžar, ki ima dobra poznanstva s tamkajšnjim upokojenim župnikom in s samostanom. Po kosilu nam je s samostanskimi drvmi zakuril ogenj in spekel kostanj, medtem ko so ga drugi nabirali za domov. Med kosilom pa nas je njegov brat Ivan Klavžar presenetil z zanimivim od-

kritjem. S seboj je namreč prinesel kopijo fotografije, narejene pred triinšestdesetimi leti prav v Neusatzecku. Na fotografiji je skoraj sto dvajset slovenskih žensk, otrok in starejših moških, ki so bili iz svojih domov pregnani v Nemčijo med drugo svetovno vojno. Delali so na samostanskem posestvu. Na sliki ni mlajših moških, ki so bili drugod in so morali delati v kemičnih tovarnah ali pa so bili mobilizirani v nemško vojsko. Na fotografiji je videti samo tri rahle nasmeha, pa še te bolj prisiljene. Iz vseh otroških oči pa odseva otožnost, saj so oni mogoče še bolj občutili pregnanstvo in niso mogli skriti hrepenenja po svojem domu.

Ivan je fotografijo dobil, ko je pred več leti delal v nekem drugem samostanu in mu je sestra Hedwig Meier povedala, da je bila med vojno iz Češke prestavljena v samostan v Neusatzeck in kuhala slovenskim pregnancem. Povprašali smo v samostanu in izvedeli, da je še živa in se sprehaja po samostanskem vrtu. Ob palici je prišla med nas in povedala, da se spomni, da so bili Slovenci tu v delovnem taborišču. Ko je bila še bolj pri moči, si je želela, da bi dobila stik s katerim od preživelih pregnancev. Na žalost pa ni mogla dosti povedati, ker je že prestara.

Umrli je Herman Jamnikar

Med dopustom v Sloveniji je nenadoma umrl Herman Jamnikar. Živel je v Villingen-Schwenningenu v Schwarzwald, rojen pa je bil v Slivnici pri Mariboru pred dvainšestdesetimi leti. Izučil se je za ključavničarja, po nekaj letih dela v Sloveniji pa je leta 1968 prišel v Nemčijo, kjer je delal kot livar. Leta 1969 se je poročil s Tončko Cestar. Poleg družine je bilo njegovo veliko veselje delo na vr-

Pokojni Herman Jamnikar

tu, rad je šel tudi v gozd in nabiral gobe, včasih pa je tudi zaigral na harmoniko. Pokopali so ga v Mariboru. Naj počiva v božjem miru v domači slovenski zemlji.

J. M.

MÜNCHEN

Ker je v naši župniji malo mladih družin, je tudi manj krstov, zato smo toliko bolj veseli vsakega. Tokrat pa lahko objavimo kar dva naenkrat: v soboto, 5. novembra, sta bila v cerkvi Svetega Duha krščena Jakob Paul Hempel, sin dr. Johna Martina in dr. Elizabete roj. Javornik, ter Jonas Simon Javornik, sin dipl. ing. Rafaela in Sabine Eve, roj. Ahlborn. Jakobu

Paulu sta bila botra teta Ana Javornik in stari oče Rafael Javornik, Jonasu Simonu pa ravno tako stari oče Rafael Javornik in najboljša prijateljica mame Claudia Westermaier.

Krstni obred je opravil dr. Janez Zdešar. Staršem in botrom naše čestitke, otrokoma pa želimo božji blagoslov v življenju in zvesto hojo za Kristusom, kar so v njunem imenu obljubili botri.

STUTT GART

Mesečno srečanje ob Naši luči

Naša luč vsak mesec združuje ljudi, saj moramo proti koncu meseca v župniji Stuttgart razposlati okrog 500 izvodov. Nekaj čez sto naročnikov imamo v samem Stuttgartu, drugih 400 naslovov je v bližnji in daljni okolici. Pred tem veselim dnevom je potrebno pripraviti nalepke z naslovi, koverte, znamke in seveda prilogo, mesečni župnijski list Med nami povedano. Le-tega je potrebno nato nalepiti v Našo luč, tako namreč zahteva nemška pošta.

Konec meseca oktobra je bilo v Slovenskem domu še posebej živahno. Poleg redne priloge Med nami povedano smo v vsako Našo luč dali tudi volilni material za volitve novega župnijskega pas-

Krst Jakoba Paula in Jonasa Simona

Takole v Stuttgartu razpošiljamo Našo luč.

Molite za rajne na grobu msgr. Kunstlja v Zuffenhausnu

Pri Marijinem svetišču Ave Maria v Deggingenu

toralnega sveta: dve kuverti, volilni listič, list s predstavitvijo kandidatov ter obrazec, da je vsak volil samo enkrat. Lahko si mislite, koliko je bilo dela. Da smo vse to zmogli, se nas je zbralo kar dvanajst prostovoljcev. Ob prijetnem in veselem vzdušju smo v nekaj urah opravili delo. Volitve so bile v nedeljo, 13. novembra. Udeležba na volitvah je bila dobra. Sedaj imamo 14 članov novega župnijskega sveta. V adventnem času, na 4. adventno nedeljo, se bo novi župnijski pastoralni svet predstavil celotni skupnosti.

Doživet praznik vseh svetih in vernih duš dan

Na praznik vseh svetih, 1. novembra, smo kot običajno poromali v lepo Marijino svetišče Ave Maria v Deggingen. Zbralo se je veliko rojakov iz Stuttgarta in okolice, iz Ulma in Augsburga. Zahvalno bogoslužje je vodil gospod Janez Modic, župnik iz Mannheima.

Praznik vseh svetnikov je praznik živih in ne kot se še danes v Sloveniji večkrat reče, da je to »dan mrtvih«. Kar je pri Bogu, je živo, ne mrtvo. Tudi ta misel je bila izpostavljena pri slovesnem in lepem

bogoslužju. Po maši smo zapeli tudi litanije Matere Božje in prejeli evharistični blagoslov. Pri maši je orgljal organist iz Stuttgarta, g. Damjan Jejčič, ob njem so bili številni pevci. Pa tudi celotno občestvo je ob natiskanih besedilih pesmi navdušeno prepevalo.

2. novembra, ko Cerkev praznuje spomin vseh vernih rajnih, bi mi vsi najraje stopili na pokopališča v domovini, kjer počivajo naši dragi rajni sorodniki, starši in prijatelji. Vendar vsem to ni mogoče, zato se nas je zbralo nekaj na grobu msgr. Ignacija Kunstlja v Zuffenhausnu pri Stuttgartu. Opravili smo molitve za rajne, tudi za vse slovenske rojake, ki počivajo na tamkajšnjem pokopališču in na drugih pokopališčih obširne stuttgartske župnije.

Slovo od mladega Simona Romiha

V torek, 25. oktobra, smo se v pokopališki kapeli v Reutlingenu poslovili od komaj 23-letnega Simona Romiha, ki se je smrtno ponesrečil z avtomobilom 19. oktobra blizu svojega rojstnega kraja. Simon se je rodil 11. 11. 1981 v Reutlingenu kot drugi otrok družine Romih, očeta Jožefa in mame Brede. Kot njegova sestra Klavdija je Simon obiskoval šolo St. Wolfgangshule v Reutlingenu in se nato poklicno izobrazil v Eichendorffrealschule, v zadnjem času je bil zaposlen pri podjetju Köbel. Zelo rad je imel Slovenijo, kjer je skupaj s svojimi starši in s svojo sestro rad preživel počitnice. Bil je tudi dober športnik. S svojo izbrano prijateljico Julijo se je usodnega dne, 19. oktobra, peljal na trening. Žal do cilja nista prispela. Julija je še v kritičnem stanju v bolnišnici v Tübingenu, Simon pa že v svojem zadnjem domu, v nebesih. Mami Bredi in očetu

Pokojni Simon Romih

Jožefu ter sestri Klavdiji izrekamo občuteno sožalje in obljubljamu spomin v molitvi, Juliji pa želimo hitro in uspešno okrevanje.

dr. Zvone Štrubelj

Š V E D S K A

Jubilej Dragice Toter iz Stockholma

Slovenska rojakinja iz Stockholma je v petek, 21. oktobra, na svojstven in zelo zanimiv način praznovala svoj 85. rojstni dan kakor tudi 50 let bivanja na Švedskem. Jubilantka je povabila svoje goste na veliko ladjo Cinderella, ki jih je popeljala na nočno križarjenje proti Člandu. Skupna večerja, čestitke jubilantki, ples in prijetno vzdušje, vse to je

Dragica Toter med svojimi

Oktet Suha na koncertu v stolni cerkvi v Stockholmu.

naredilo tisto srečanje še bolj praznično. Jubilatka Dragica je prav mladostno delovala in se je med navzočimi prijetno počutila. Naslednji dan so se vsi, ki so praznovali Dragičin visoki jubilej, zbrali v kripti stolne cerkve, kjer je bila ob 17. uri zahvalna sv. maša s prošnjo v srcu, da bi dobri Bog obdaril »našo Dragico« še z mnogimi zdravimi, srečnimi in veselimi leti.

Pri slovenski maši sta bila navzoča tudi slavljenkina sestra in brat, ki sta skupaj z Dragico pripravila nekaj za pod zob in za na zob,

kakor temu rečejo Slovenci. Tako se je praznovanje visokega jubileja še nadaljevalo in je ponovno povežalo vse, ki so bili navzoči v cerkvi in v župnijski dvorani.

Spoštovana rojakinja Dragica Toter! Naj vam lurška Mati Božja izprosi ljubega zdravja in moči, da boste s svojo dobro voljo in optimizmom nagovarjali in vzpodbujali vaše rojake v Stockholmu in drugod po svetu, da bodo korajžno nosili svoj križ življenja in da bodo jesen življenja preživeli aktivno. Bog vas živi na mnoga blaga leta!

Podjunki trio skrbi za razpoloženje v Goeteborgu.

Oktet Suha in Podjunki trio na turneji po Švedskem

Od sobote, 22., do srede, 26. oktobra je bil na turneji po Švedskem znani Oktet Suha in Podjunki trio, ki so obiskali slovenske rojake v Olofströmu, kjer so imeli dva odmevna in dobro obiskana koncerta. Od tam jih je vodila pot na zahodno obalo Švedske, v Göteborg, kjer so sodelovali pri večerni sv. maši v ponedeljek, 24. oktobra, ki jo je vodil v švedskem jeziku slovenski duhovnik. Po maši so imeli okteto v cerkvi še kratek koncert. Dolgo ploskanje navzočih poslušalcev je bilo znamenje, da so pesmi segle globoko v srca poslušajočih. Po maši je SKD Slovenski dom gostil nastopajoče v cerkvi, Podjunki trio ter še nekatere njihove spremljevalce v župnijski dvorani Astridsalen, kjer je bilo še dolgo v noč prečudovito slovensko vzdušje, ki so ga pričarali člani okteta in tria, kakor tudi skupno zapeta slovenska pesem. Slovenskemu domu in Jožetu Benigarju hvala za opravljeno delo in izraženo gostoljubje rojakom z avstrijske Koroške.

V torek, 25. oktobra, je pot vodila goste v Stockholm, kjer so prav tako sodelovali pri švedski sv. maši ob 17. uri v stolni cerkvi, ki jo je vodil Wojciech Waligorski ob somaševanju švedskega vagabunda Zvoneta. Po maši, ki se je je udeležila delegacija s slovenske ambasade iz Stockholma in precejšnje število Slovencev prav tam, kakor tudi precej Švedov in ostalih narodnosti, je tudi v stolni cerkvi sledil odmeven koncert, ki so ga zaznamovali dolgo ploskanje s tiho željo v srcu, da navzočim člani Okteta Suha podarijo še kakšno pesem. Sledile so zahvale, posebej stolnemu župniku msgr. Marianu Jancarzu, ki je z veseljem odprl

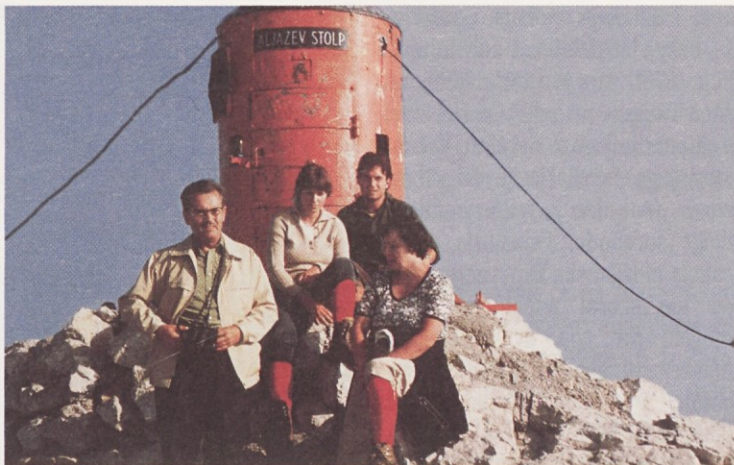
vrata stolne cerkve članom Okteta Suha.

Tej prelepi duhovni obdaritvi je sledilo slovensko srečanje v veliki župnijski dvorani, kjer so oktetovci in člani Podjunskega tria ponovno pričarali slovensko vzdušje, ki so ga obogatili s prelepimi ubranimi glasovi ter s slovensko muziko, ki je avstrijsko koroško obarvana. Kjer je pesem in muzika, tam je potrebna tudi dobra hrana in pijača. Slovensko društvo iz Stockholma je dalo svoj pečat tistemu večeru z zelo okusno pripravljeno večerjo, ki so jo vsi navzoči v dvorani slastno zaužili. Člani Podjunskega tria so zaigrali in že so se našli prvi plesalci in plesalke, ki so si nabrusili pete. Oktet Suha pa je v dvorani pokazal še enkrat, kako pomembno mesto ima slovenska pesem v njihovem življenju. In ker se tega zavedajo, obdarjeni s prelepimi glasovi, skušajo svoje talente pridno izkoristiti in podariti lepo ubrano pesem še drugim ljudem.

Hvala, tisočkrat hvala vsem omenjenim društvom in predsedniku Slovenske zveze na Švedskem Cirilu Stoparju za veliko organizacijo, da je poslanstvo Okteta Suha in Podjunskega tria zelo odmevalo na Švedskem, posebej med Slovenci, ki tam živijo. Hvala tudi vsem ostalim, ki so s prevozom in z vodenjem po Stockholmu pomagali gostom z avstrijske Koroške spoznati »severne Benetke«.

Pogrebna sv. maša in slovo od Cirila Šega iz Tranema

Slovenski duhovnik se je srečal s Cirilom Šego najprej v Jönköpingu, kjer so ga z drugimi tamkajšnjimi rojaki pričakali in pozdravili leta 1993 ob njegovem prihodu na Švedsko. Sicer pa so se kasneje

Družina Cirila Šega na Triglavu l. 1978

praktično redno srečevali z njim in njegovimi iz Tranema v župnijski cerkvi v Boršasu pri sv. maši v maternem jeziku. Prav tako pa je bil Ciril poznan kot zvesti naročnik in bralec slovenskega katoliškega tiska. Skoraj ni bilo katoliškega tednika in mesečnika ali pa Mohorjevih knjig, da jih Ciril ne bi naročil. Na tem mestu velja zahvala njemu za dolgoletno zvestobo, obenem pa slovenski duhovnik na Švedskem vabi njegov naslednji rod na Švedskem, da sledijo stopinjam svojega očeta in starega očeta in z vso ljubeznijo in pozornostjo gojijo materni jezik in ga predajajo kot izredno dragoceni dar naslednjim rodovom.

Pokojni Ciril je bil rojen 24. februarja 1918 na Viču v Ljubljani. Bil je četrti od petih otrok Polone in Jožeta Šega. Trije še vedno živijo, in sicer starejša brata Stanko in Albin, oba sta v Ameriki, mlajša sestra Vida pa živi v Argentini. Najstarejša sestra Angelca je umrla leta 2001 v Ljubljani, stara 94 let.

Ciril je obiskoval osnovno šolo v Ljubljani. Nekaj let je bil tudi učenec škofovih zavodov v Šentvidu nad Ljubljano, se nato po-

dal na poljansko gimnazijo, od koder se je po končanju le-te vpisal na pravno fakulteto v Ljubljani, ki pa je zaradi izbruha vojne ni dokončal.

Kot mlad fant je bil zelo dejaven v gledališču pri frančiškanih. Rad je bil v naravi, predvsem na Pokljuki, na katero so ga vezali zelo lepi spomini. Ko je izbruhnila vojna, se je pridružil domobrancem. Med vojno so ga Italijani internirali in ga poslali v taborišče Gonars. Leta 1945 je z bratoma in mlajšo sestro čez Ljubelj pribežal na Koroško, in sicer v Spittal. V taborišču se je izšolal za zobotehnika. Leta 1957 je prispel na Švedsko, kjer se je poročil s Tatjano, doma iz Zagorja ob Savi. Kmalu se jima je pridružila Cirilova hčerka Marija, ki jo je imel s pokojno ženo Magdo. V zakonu sta se Tatjana in Cirilu rodila sin Tomaž in hčerka Karmen. Dom so si ustvarili v Tranemu. Kot zobotehnik je bil zelo cenjen in iskan. Z družino je vsako leto obiskoval Slovenijo in se vračal v njemu tako ljube kraje. Z ženo sta vzgojila otroke v krščanskem in slovenskem duhu. Redno so hodili k nedeljskim sv. mašam v Boršas.

Leta 1983 se je upokojil, vendar je še nekaj let delal kot zobotehnik. Leta 1985 mu je umrla ljubljena žena Tatjana, tako da je poslej živel s sinom in njegovo družino. Vse do letošnjega februarja je bil čil in zdrav, vsak dan je redno hodil na dolge sprehode. Februarja ga je zadela možganska kap, vendar si je od nje skoraj popolnoma opomogel. Na god sv. Frančiška Asiškega, 4. oktobra, pa je zvečer v bolnici v Borås uaspal in se poslovil od vseh njegovih, ki so ga imeli radi in ga cenili. Hvaležnost za vso ljubezen in pomoč, ki jo je nudil svojim, so mu njegovi skupaj še z nekaterimi rojaki izrekli 19. oktobra ob 14. uri v župnijski cerkvi v Borås, kjer so se s sv. mašo zadušnico poslovili od rajnega očeta in starega očeta, kakor tudi od kristjana in rojaka. Kot šopek so se od njega poslovili: hči Puma (Karmen), njen mož Lars ter njuna otroka Matias in Sebastian, najstarejša hči Mojca (Marija) z otroki: Anno, Petro, Andersom in Henrikom. Posebej pa so se od njega poslovili: sin Tomaž z ženo Lolo (Loreto) in njuni otroci: Viktorija, ki se je vrnila s študija iz Slovenije, Danijel in Aleksandra (Saška), ki bodo svojega dedija najbolj pogrešali, saj so smeli biti vsak dan v njegovi bližini, ker je Ciril živel skupaj s sinovo družino.

Dragi Ciril, počivajte v miru v slovenski zemlji, kamor bodo položili žaro s pepelom v grob, kjer počiva tudi njegova žena.

Okrepjeni s sv. maziljenjem in sv. obhajilom, ko ste šli prvič v bolnico, uživajte večni mir in pokoj v Njem, ki je naš nebeški Oče. Nasvidenje v nebesih. Vašim domačim na Švedskem, v Sloveniji, kakor tudi v obeh Amerikah pa

iskreno sožalje in spomin v molitvah.

vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

BERN

V počitniškem času nas je župnija Bruder Klaus v Bernu postavila pred nič kaj prijetno dejstvo: v popoldanskem času pri nas ne morete več imeti slovenske maše, samo še dopoldne. Župnik David se je seveda znašel pred veliko oviro. V dopoldanskem času je že slovenska maša v Birru in na dveh mestih istočasno duhovnik pač ne more biti. Tako smo bili prisiljeni začasno zamenjati urnika maš v Birru in Bernu. Seveda vsaka sprememba povzroči škodo in obisk pri mašah je takoj drastično upadel. Treba je bilo nekaj ukreniti in uspelo nam je. V mesecu decembru se vrnemo na stari urnik, vendar pa bo slovenska maša v Bernu zamenjala cerkev. Odslej se bomo srečevali v Bremgartenu pri Bernu (Kath. Zentrum St. Johannes, Johanniterstr. 30, Bremgarten/Bern). Za vse dodatne informacije se lahko obrnete na župnika ali na predstavnika skupnosti gospoda Ivana Klančarja.

AEGERTEN/STUDEN

Tudi to poročilo prihaja iz bernske skupnosti. Po hudi boleznici je Bog vzel k sebi našo zvesto in dobro rojakinjo Gabrijelo Vanošek-Reber. Pogrebno mašo je daroval župnik David v reformirani cerkvi v Aegertenu (katoliške cerkve v tem

kraju pač ni). Ker so otroci rajne Gabrijele iz versko mešanega zakona bili vzgojeni v reformirani veri, smo slovo opravili tudi v ekumenskem duhu ob navzočnosti pastorja Germanna.

Rajna Gabrijela je imela težko življenje, čeprav njen prečudoviti nasmehek zaradi močnih zdravil hudo zaznamovala njen zunanji videz, je njen nasmehek ostal. Na srečanje z Gospodom se je dobro pripravila. Ko sem jo obiskoval v bolnici in ji podelil zakramente božje tolažbe, je zelo sproščeno govorila o bližajoči smrti in izrazila željo, da bi imela slovenski pogreb. Danes uživa srečo v družbi svetih in njen nasmehek je gotovo posebno lepa roža v rajju.

Hvala vam, Gabi, za toliko nežne topline, ki ste jo prelili v našo skupnost! Hvala vsem, ki ste ji podarjali prijateljstvo, na poseben način še Wilfried Walluszkyk, njena sestra Nada in prijateljica Silvija Fekner iz Züricha. Mi vsi smo se Gabi vedno veselili, zdaj pa se je najbolj veselil Bog in ona Njega.

Gabrijelo Vanošek-Reber iz Studena je večni Oče poklical k sebi.

Tina, Cerkev te sprejema v svoje naročje, postala boš božji otrok.

WINTERTHUR

Na zadnjo oktobrsko soboto je nekaj sonca posijalo tudi na skupnost rojakov v Winterthuru. Prečudovito vreme je pospremil

še lepši dogodek: krst male Tine Dugar-Faletič. Pred nekaj več kot enim letom sta starša Mario in Alenka v cerkvi sv. Petra in Pavla dahnila svoj DA za vedno in držala

obljubo, da bosta z veseljem sprejela otroke in jih krščansko vzgajala. Zaslužita pohvalo, da sta med redkimi mladimi zakonci, ki dokaj redno prihajajo k slovenski maši in tudi prvorojenki Tini bosta gotovo nudila rodovitno okolje za rast v veri.

K slavlju krsta med mašo so se zbrali sorodniki in prijatelji iz domovine, iz nemškega in iz francoskega dela Švice in zato so se tudi pri sveti maši različni jeziki med seboj prepletali. Tudi Tina bo govorila gotovo več jezikov. Župnik David je staršema položil na srce najpomembnejše: "Naučita jo najprej govoriti jezik ljubezni. To je jezik krščanske vere." Iskrene čestitke mladi družini v imenu vseh naših rojakov!

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

MAŠE:

MERICOURT: praznovanje sv. BARBARE v soboto, 3. dec., ob 16.00. Sledi skupna večerja. Na božični dan je 25. decembra maša ob 17.00.

PARIZ: Celodnevno srečanje v nedeljo, 4. dec. Po kosilu miklavževanje v sodelovanju društva Slovencev v Parizu in lutk iz Slovenije. Božična večerna maša bo v soboto, 24. decembra, ob 21.00.

FREYMING-MERLEBACH

Celodnevno srečanje z miklavževanjem bo v nedeljo, 11. decembra, božična večerna maša 24. dec. ob 18. uri in na božični dan, 25. decembra, ob 10.00. Vse ostale nedelje meseca je redna sv. maša ob 10.00 in ob četrtkih v Habsterdicku ob 9.15.

NEMČIJA

STUTTART

Svete maše v decembru 2005

STUTTART, sv. Konrad: 4. (sv. Miklavž: ob 16. uri sv. maša, nato prihod sv. Miklavža), 11., 18. in 25. decembra (slovesna maša Gospodovega rojstva) ob 16.30. Na sveti večer, 24. 12. ob 22.00, polnočnica skupaj z nemško skupnostjo. Na novega leta dan, 1. 1. 2004, prav tako sv. maša skupaj z nemško skupnostjo ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 4. decembra ob 9.45: sveta maša in prihod sv. Miklavža.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. decembra ob 9.30 v Neue Welt.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 17. decembra ob 17.00, nato adventno-božično srečanje.

AALEN, sv. Avguštin: izjemoma nedelja, 18. decembra, ob 11.00. Priprava na božič.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 10. decembra, ob 17.00. Priprava na božič.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: zaradi božičnih praznikov sv. maša odpade. Vabljeni v Heilbronn v soboto, 10. decembra, ob 17. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: sv. Štefan, 26. decembra, ob 17. uri: sv. maša in božična tombola.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC-STUTTART: v mesecu decembru bo šola: 3. decembra – priprava na sv. Miklavža - in 17. decembra od 10. do 12. ure v Slovenskem domu.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: vabljeni v Pfullingen v soboto, 3. decembra, ob 16.45, nato miklavževanje.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 3. decembra, ob 16.45. Miklavževanje.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu decembru so: 1. in 15. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar:

LETO BREZ SONCA

Enaindvajsetega septembra sem bil prvič poslan v šolo. Tisto dopoldne sem pričel pisati in nov zvezek, kakor da bi slutil, da se bližajo odločilni dnevi. Takole sem zapisal: »Sem v zavodu. Čakam. Čakam. Danes, 21. 9. 46, bom pričel zopet hoditi v šolo. Včeraj sem se namreč vpisal v 6. razred IV. moške realne gimnazije za Bežigradom. A le pogojno. Čez nekaj dni bom moral namreč na prvi državni polagati nostrifikacijski izpit. Zaenkrat sem študent, a Bog ve, koliko časa. Pričakovanje je lepše kot resnica ...«

Odkar smo bili uradno spet študentje, so nam pustili več svobode. Dovolilnico za izhod smo dobili včasih celo v nedeljo popoldne. Navadno sem se sicer učil, a sem lahko obiskal teto Elo, dobil sem se tu in tam s prijatelji mladci, pa seveda z Zmagom, ki ga je doletela amnestija in je bil zdaj spet doma.

V šoli so me vtaknili kot izrednega, še ne uradno sprejetega učenca v velik, prenatrpan razred. Nisem se mogel vživeti. Sošolci so se gibali v drugačnem svetu in jaz sem jim bil tuj. Bila je druga gimnazija, bili so drugi letniki, drugačni profesorji.

Navadno sem sedel nekje zadaj in tiho spremljal pouk. Enkrat sem se pa le oglasil, ne da bi me kdo vprašal. Pri zgodovinski uri je profesor razlagal dialektični materializem in bil sredi Marxovega dokazovanja, da nosi vsaka družba v sebi kal razkroja.

Nisem se mogel premagati. Dvignil sem roko. »Tovariš profesor! Kako, da ta zgodovinski zakon ne drži za marksistično družbo?«

V razredu je zavladal groben molk. Očividno je stara navada, da smo profesorje med uro spraševali in prosili za pojasnila, ostala v »predosvobojenski« preteklosti.

Profesorja moje vprašanje ni vznemirilo. Z vzvišeno

samoumevnostjo je pojasnil, da »mi marksisti« poznamo zgodovinske zakone in zato razvijamo družbo v skladu z njimi. Odgovor je bil klasičen in moje vprašanje ne tako originalno, kot sem mislil, a od tedaj sem imel občutek, da se me sošolci še bolj ogibajo.

Še danes, po več kot pol stoletja, moram priznati, da sem takrat s svojim skepticizmom naredil tovarišu profesorju vsaj delno krivico, ker sem njegov odgovor podcenjeval. Način, kako so se v teku let takratni stalinisti prelevili v titoiste, pristaši državnih monopolov v samoupravljalce in nato v pridobitnike tržnega gospodarstva, totalitarci v demokrate, komunisti v liberalce in tovariši proletarci v gospode kapitaliste, je dokaz, da so se znanstveni marksisti res marsikaj naučili. Če že niso mogli spremeniti družbe v skladu s svojo teorijo, so se, v obrambo svojih koristi, po potrebi spreminjali sami.

Dne 29. septembra sem v zvezek zapisal: »En teden je, kar hodim v šolo, kljub temu da bom delal izpite šele čez kak teden. Tako sem si že želel v šolo. Zdaj pa se kar ne morem vživeti. Prvič sem precej zamudil, a to še ne pomeni toliko, hujše je, ker je vse okolje tako ... Težko se bo privaditi temu občutku manjvrednosti in zapostavljanju. Treba bo potrpeti kakor že tolikokrat. Le nečesa se bojim, da me vržejo pri izpitu ...«

Pa se v resnici nisem bal le, da me pri izpiti vržejo, ampak tudi kaj bo, ko jih opravim. A tega nisem mogel zaupati zvezku. Bojazen je bila povezana z rastočim občutkom odvisnosti od načrtov, ki so jih imeli z menoj drugi.

Verouk je bil tiste mesece še dovoljen kot prosti predmet. Po šoli so ostali v razredu tisti, ki so se prijaviли k

Miklavž v Herbolzheimu

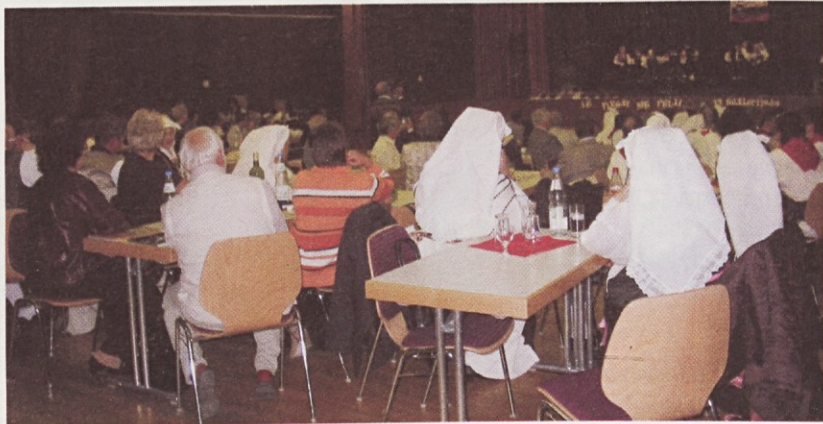
verouku. Jaz nisem bil prijavljen, pa sem 15. oktobra vendarle ostal. Ta dan sem zapisal: »Danes smo imeli prvič verouk. Udeležba: ne vem, kaj naj rečem. Včasih se mi zdi veliko za te razmere, včasih bi se pa najraje zjokal. Od 54 sošolcev nas hodi k verouku 13.« Pisanje sem zaključil s tole mislijo: »Še nekaj se je zgodilo danes. Pričel sem pisati nov zvezek, in sicer zvezek literarnih poskusov. Na prvo stran sem zapisal stavek: »Hoteti je prvo!«, ki naj me spominja, da se z močno voljo da preiti in premagati vse zapreke. Z božjo pomočjo in s krepko voljo upam, da bom tudi jaz v življenju nekaj dosegel.«

To so bile zadnje vrstice, ki sem jih zaupal zvezku v komunistični, ljudski republiki Sloveniji. Kasneje sem manj zaupal »močni volji«, vendar tiste čase, ko se mi je zdelo, da se bom moral sam spoprijemati s pol sveta, je bilo morda tudi to potrebno.

V novi, omenjeni zvezek literarnih poskusov nisem v zavodu razen gesla napisal nič. Tudi kasneje ni služil prvotnemu namenu. Na pot me je spremljal prazen, le na prvi strani je bil zapisan stavek, ki me je še dolgo opominjal, da je prvo: hoteti.

Veliko kasneje, že v Argentini, sem si to misel ponovno priklical v spomin. Ko sem se po letih ročnega dela v tovarnah znašel prvič v pisarni sredi mesta za pisalno mizo, sem poiskal bel kartonček, ga prepognil, da je lahko stal, in napisal nanj s tiskanimi črkami iste besede. Postavil sem si ga ob koledarju sredi mize. Spodbujal me je, ko sem po končanem delu dan za dnem in leto za letom hitel s prenapolnjeno podzemsko iz službe na univerzo. A to je bilo še daleč.

Ko sem tisti večer v zavodu spravljajl pero in zapiral zvezek, si nisem predstavljal, da se bližam težki odločitvi. Vsa moja pozornost je bila obrnjena v študij za nostrifikacijske izpite, ki so bili določeni za 21. oktober na moji stari I. državni gimnaziji, in za dopolnilne izpite, ki naj bi bili v ponedeljek, 28. oktobra, že na IV. državni, če bom seveda prej dobro opravil prve.

(Frankfurt) Pogled na dvorano in oder na letošnji folkloriadi

Nostrifikacijski izpiti so me manj skrbeli, predvsem ker sem se v prostorih »prve državnke« na Vegovi dobro počutil. Živo imam pred očmi izpit iz slovenske zgodovine. Razred je bil poln študentov, ki so morali iz tega ali onega razloga skozi isto preizkušnjo, čeprav se je šolsko leto že pričelo.

Za katedrom je sedel stari, precej okrogli profesor Jeran. Na videz sem ga poznal, čeprav me ni nikdar učil. Ob sebi je imel dva mlajša, meni nepoznana kolega. Prišla je vrsta name. Profesor je spraševal, jaz sem odgovarjal, ostali so poslušali. Ker sem imel dovolj časa za študij in mi je bila zgodovina všeč, nisem imel težav. Proti koncu me je vprašal še nekaj o Valvasorju. Pričel sem pripovedovati vse, kar sem slišal o njem nekoč od ata, ki je, kot sem že omenil, med vojno doma prevajal »Slavo Vojvodine Kranjske«. Knjigo, ki je bila na častnem mestu v naši družinski knjižnici, sem dobro poznal, saj sem že kot otrok listal po njenih straneh in gledal slike. Ko sem končal, me je dobrodušni profesor malo pobliže pogledal in vprašal: »Vi ste pa nadpovprečno dober učenec. Zakaj pa delate izpite šele sedaj?«

»Bil sem zaprt, gospod profesor.«

»Zaprt? Zakaj?«

»Ker sem bil domobranec, gospod profesor.«

Mož se je prestrašen ozrl, v zadregi je nekaj zamoljal, pa me hitro, z najboljšim redom, poslal v klop. Komu le pride na misel, da javno pove, da je bil domobranec! Profesor je bil dober in pošten mož, a leto po osvoboditvi je že vedel, da previdnost ni odveč.

Nostrifikacijske izpite sem opravil. Zdaj je manjkalo le nekaj dni do dopolnilnih izpitov, ki naj bi jih polagal že v svoji novi šoli. Tu so me morali preizkusiti v an-

gleščini in v ruščini pa še v nekem predmetu, ki je obsegal poleg vseh sedmih partizanskih ofenziv tudi nekaj o novi državni ureditvi. Da sem imel več časa za študij, nisem redno hodil v šolo.

Tetka Ela se je medtem iz bližine sv. Petra preselila nekam na Ježico, tako da sva imela manj priložnosti za obiske. Tudi z Ivanom in z Račkim, ki sta bila že vsak v svoji šoli sredi podobnih skrbi, smo redkeje našli čas za pogovor. Oba sta imela starše in sta izrabila vsak prosti trenutek, da sta odšla za kako uro domov. Meni pa je zavod postajal dom. Kljub zaposlenosti z učenjem se mi je vendarle razširil krog pozancev. Že proti koncu taborjenja v Bohinju so privedli med nas novega »političnega« mladoletnika. Vili Vaš je bil doma iz Prekmurja, obsojen pa menda zaradi sodelovanja s protikomunističnimi »križarji«, o katerih sem takrat prvič slišal. Zdaj sva postala sošolca. Dodeljen je bil na isto gimnazijo in tako sva se večkrat skupaj pripravljala na izpite, ki so se hitro bližali.

Vedel sem, da bo treba po opravljenih izpitih pri dokončnem vpisu na novi gimnaziji predstaviti zadnja spričevala. Drugi glede tega niso imeli težav, moja spričevala pa so ostala doma in se izgubila z vsemi našimi rečmi vred.

Po opravljenih nostrifikacijskih izpitih sem predlagal upravniku, naj mi dovoli, da si sam priborim kopijo spričeval, ker se je zdelo, da bo po uradni poti stvar trajala v nedogled. Vedel je, da je res tako in mi dal potrebno dovoljenje.

Že 23. oktobra, dva dni po izpitih, sem se odpravil na ravnateljstvo moje stare gimnazije v Vegovi ulici. Vstopil sem v tajništvo, odkoder je bil vhod v ravnateljevo pisarno. Stric Karel je nekoč kraljeval za tistimi vrati. Zdaj so bila zaprta in pred njimi je sedela resna tajnica. Napravljen sem bil še vedno v edino obleko, ki sem jo imel, poleg rjavega suknjiča, ki mi ga je priskrbel tetka Ela. Svetlozelena delavna uniforma je bila sicer primerna za mizarско delavnico, v šoli pa je ne navadno izstopala, čeprav je bila šola socialistična.

Kuharice iz Göteborga
v objemu Okteta Suha

Tajnica me je začudeno vprašala, kaj hočem.

»Kopijo spričevala bi rad imel,« sem pojasnil in povedal na kratko, kdo in od kod sem.

»Napiši prošnjo,« je svetovala.

Nisem se dal kar tako odpraviti. Razlagal sem in prosil, da potrebujem kopijo svojega zadnjega spričevala takoj. Povedala mi je, da to ni mogoče. Hotela me je odsloviti, ko se odpro vrata in se prikaže na pragu novi ravnatelj gimnazije: moj nekdanji razrednik in profesor matematike, Ahlin.

Z veseljem sem ga pozdravil, potem pa sva se gledala z mešanimi občutki. Kot študent sem ga imel rad in dobro sva se razumela. Bil pa je mož baje zapleten kot priča v procesu proti mojemu stricu Karlu. Vedel je, da sem Capudrov nečak in da sedi stric v ječi zaradi izmišljene krivde. Vprašal me je, kaj bi rad. Povedal sem mu. Naročil je tajnici, naj mi pri priči izstavi kopijo zadnjega spričevala in jo prinese njemu v podpis. Prijazno, a hitro se je poslovil.

Čakal sem, da je tovarišica našla papirje, jih pretipkala in nesla ravnatelju Ahlinu. Vrnila se je s kopijo mojega spričevala, ki je bilo dokaz o uspešno opravljeni peti gimnaziji, in mi ga izročila.

V zavodu spričevala nisem oddal. Skril sem ga, čeprav nisem dobro vedel, zakaj. Zavest, da imam spričevalo pri sebi, mi je dobro dela. Nihče me ni vprašal zanj in tako je postalo potrjeno o opravljeni peti šoli poleg zvezkov in rjavega suknjiča del moje resnično »privatne« lastnine sredi družbe, ki je z rdečo zastavo na čelu samozavestno korakala v socializem po zgledu velike Sovjetske zveze.

Se nadaljuje

POGOVOR

»Ati, a ti že veš to, kako ..., a ti že veš, ...?« je bil zelo glasen Luka in na vso moč vlekel za očetovo hlačnico.

»Daj mi že enkrat mir. Kaj ne vidiš, da se pogovarjamo,« je postal nejevoljen oče, ko ni in ni hotelo biti miru tam zdolaj.

DOBRO JE, DA SE ODKRITO POGOVARJAMO, KAJ SE V DRUŽINI DOGAJA

Ali damo vsakemu članu družine priložnost, da spregovori? Ali se trudimo, da ne prekinemo pogovora? Ali damo drugemu čas, da odgovori? Tišina nam včasih pomaga, da premislimo, preden spregovorimo. Ali sprejemamo mnenje drugih? To še ne pomeni, da se na vsak način strinjamo.

Telefon. Okrasi dva plastična kozarca s flomastri in nalepkami. Na nudi obeh kozarcev naredi majhno luknjico in skozi potegni vrvico. Na vsakem koncu naredi vozec. Po 'telefonu' se pogovarjata dva tako, da rahlo napnete vrvico. Eden govori v kozarec, drugi na drugem koncu nastavi vanj uho. Lahko se pogovarjata iz sobe v sobo.

NAREDI SAM

GIBLJIVI OKRASKI

1. POTREBUJEŠ:

- NAVADEN PAPIR (PISARNIŠKI),
- ŠKARJE,
- LEPILO,
- VRVICO.

4. NA DRUGI STRANI NAMAŽI Z LEPILOM IN JIH ZLEPI SKUPAJ - POLOVICO ZALEPIŠ S POLOVICO DRUGEGA DELA.

2. NA PAPIR NARIŠI PREPROSTE POLJUBNE OBLIKE V TREH ALI ŠTIRIH DELIH ...

PRAZI NA ISTO VELIKOST IN OBLIKO!

3. JIH IZREŽI (LAHKO JIH TUDI POBARVAŠ) IN VSE PREPOGNI PO SREDINI.

5. ZGORAJ OKRASKOM PRILEPI VRVICO...

6. IN JIH OBESI NAD RADIATOR KJERSE BODO OKRASKI GIBALI - VRTELI.

Žena je obiskala moža v zaporu in mu povedala:
 "Otroci kar hitro odrasčajo. Vedno večji so in že so začeli spraševati!"
 "Po meni?"
 "Ne, kam si skrtil denar!"

Zidar Janez na zavodu za zaposlovanje.
 "Pet gradbišč sem vam že našel, kjer bi lahko delali, pa niste še nikjer začeli z delom!"
 "Saj nisem mogel! Pred vsakim gradbiščem je napis: Vstop nezaposlenim prepovedan!"

Pacient se prebudi iz narkoze in reče:
 "Doktor, kako vam je zrasla brada! Je operacija trajala tako dolgo?"
 "Prvič, jaz nisem doktor, ampak sveti Peter in brado imam že od nekdanj."

"In zakaj si spet dobil cvek v šoli?" oče razburjeno vpraša sina.
 "Bil sem odločen, da nekoga ne bom zašpecal."
 "In zato si dobil negativno? Koga si pa ščitil?"
 "Učitelj je na vsak način hotel izvedeti, kdo je ubil Julija Cezarja."

Na kmetih so ročno obračali in sušili seno. Vsi so zagreti za delo, le sin komajda sem ter tja premakne vile. Oče se razjezi nanj:
 "Nisi vreden, da nate posije sončni žarek!"
 "No, prav, grem pa ležat v senco!" reče sin.

Janezek leži bolan doma. Obišče ga sošolec in Janezek mu potoži, kako zanič grenka zdravila in kapljice mora jemati trikrat dnevno in nadaljuje:
 "Najraje vidim, da mi jih da babica, saj jih več kot polovico steče mimo žlice!"

"Ali veš, da so v Črni gori uvedli nove poklice?"
 "Kaj res? Kakšne pa?"
 "Pomočnik narodnega heroja in pomočnik nosilca partizanske spomenice!"

"Pot od garderobe do ringa je predolga!" se pritoži bokсар.
 "Ne skrbi," reče njegov menedžer, "saj te bomo nazaj tako in tako nesli."

Križanka 510

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10						11		
12			13			14		
15		16						
	17			18				
19			20					
21			22			23		24
25		26			27			
28				29				30
	31			32			33	34
35						36		
37		38				39		

VODORAVNO: 1. adventna drža kristjana, 10. poljsko orodje (mn.), 11. RVO 12. mesto, iz katerega se je odpravil Abraham na pot v obljubljeni deželo, 13. država, katere vrhovni poglavar je sveti oče, 15. dvanajsta črka slovenske abecede, 16. siromašni ljudje, 17. olimpijske igre, 18. ironičen človek, zlasti pisatelj, 19. svetovno znan filmski in dramski igralec in režiser, ki je zelo podpiral organizacijo UNICEF (Peter) 21. skrajni, navadno ozki del polotoka, 22. jedilni pribor in servis, tudi računalniški izraz za prvo stran na ekranu, 25. Abrahamov brat, 27. žensko ime (pomanjševalna oblika), 28. največja afriška reka, 29. nemška katoliška obveščevalna ustanova (Katholische Nachrichten Agentur), 31. noben, 33. dolg lesen predmet za oporo trti ali drugim rastlinam, 35. znani florentinski dominikanec, ki so ga leta 1498 umorili na grmadi zaradi odpora proti korupciji v cerkvi in družbi (Girolamo), 37. deseta črka slovenske abecede, 38. tropska papiga, 39. planinska pastirska koča

NAVPIČNO: 1. smučarska hitrostna disciplina, 2. rastlina, ki da okus juhi, 3. Oblak Tamara, 4. ptič s kratkim vratom in zakrnelimi peruti, ki živi v Novi Zelandiji, tudi sadež, ki je po obliki in barvi podoben tej ptici, 5. otroški pihalni instrument iz gline ali porcelana, 6. pripadnica etnične skupine Retoromanov, 7. izredno močan vrtničast tropski vihar, znan zlasti v Ameriki, 8. bratova žena, 9. osvežujoča brezalkoholna pijača z grenkim priokusom, 14. premoženje, imetje, 16. slovenska valuta, 17. lastnost ostrega predmeta, 19. slovenski metropolit, 20. mejna reka med Nemčijo in Avstrijo, ki se pri Passauu izliva v Donavo, 23. Zinka Kraljeva, 24. šesta črka slovenske abecede, 26. sad oljke, 29. kraj, kjer je Jezus naredil prvi čudež, 30. notranja stran roke od zapestja do prstov, 32. zadnji, dvignjeni del cerkve, kjer navadno stojijo orgle, 33. prostor med dvema stikajočima se stenama, 34. ola, 35. italijanska pritrtilnica, 36. Republika Slovenija, 37. deseta črka slovenske abecede

Rešitev križanke 509

LESEN; TONA; EVOLUCIJA; SANABOR; RR; ANA; IP; TTT; GRAJANJE; OE; LETVA; S; KLOPCA; ŠAL; AIDA; RJAVA; S; KOJA; AK; STRADIVARI

501A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

503A0 Prodam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom v Leskovcu pri Ptujju. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali po tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO. Tel.: 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

504A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščemo: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije.

Roman Trateški, Montessoristr.
11, D-71272 Renningen, Nemčija,
tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827,
e-mail: info@trateschki-translation.de,
url: www.trateschki-translation.de,
www.globalvertere.com.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Republika Slovenija

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJISČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvlo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imeni v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.mszs.si/slo/>

Dnevnik Finance

<http://www.finance-on.net/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izdava je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSKEKIH IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

A N G L I J A

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

A V S T R I J A

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

B E L G I J A - N I Z O Z E M S K A

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **Alojz Rajk**, e-naslov: lrjk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **Alojz Rajk**, e-naslov: lrjk@pi.be

F R A N C I J A

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

H R V A Š K A

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Sentjernejk
e-naslov: zupnija.sentjernejk@rkc.si

I T A L I J A

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

N E M Č I J A

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skemberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de/
župnik: **Alojzij Zaplotnik**
e-naslov: azaplotnik@t-online.de
diakon: **Stanislav Čeplak**,
e-naslov: ceplak@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA KÖLN
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran:
www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retej**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de/
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de/
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
kaplan: **Igor Krašna**

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mibecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: **msgr. Janez Pucej**
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

S R B I J A I N Č R N A G O R A

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

Š V E D S K A

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org/
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

Š V I C A - L I E C H T E N S T E I N

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: **Janez Rihar**, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

Slovenski dan v Ingolstadtu

Delovna ekipa in v ozadju Ansambel bratov Gašperšič

Karmen in kolegici z Mazarteuma Christiane in Hildegard

Med evangelijem

Mešani zbor med nastopom

Odhajanje od oltarja

Somaševalci

Srečanje v dvorani

Nastop moškega zbora iz Nürnberga

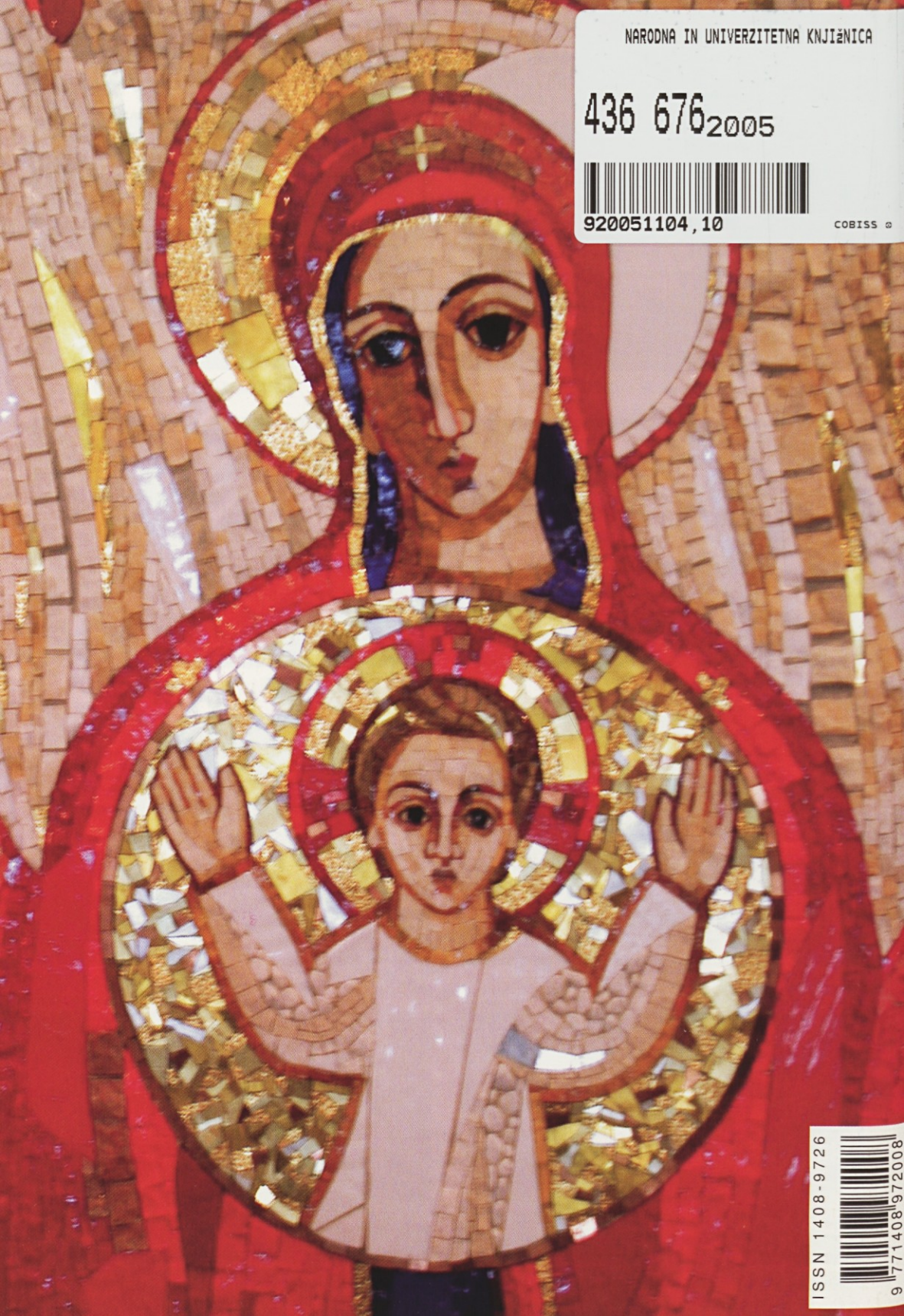
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676 2005

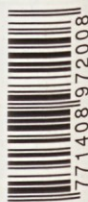

920051104, 10

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008